

JÉZUS TANÍTÁSAI • 2. rész

Biblia-tanulmányok

Biblia-tanulmányok
(2014. július–szeptember)

JÉZUS TANÍTÁSAI

2. rész

Spalding Alapítvány
Budapest, 2014

A tanulmányokat összeállította:

Soós Attila (8.)

Vankó Zsuzsa (9–13.)

TARTALOM

8. tanulmány – augusztus 23.

Jézus tanítása az imádkozásról 7

9. tanulmány – augusztus 30.

Jézus tanítása az ó- és újszövetségi egyházzal 27

10. tanulmány – szeptember 6.

Jézus tanítása a halálról és a feltámadásról 48

11. tanulmány – szeptember 13.

Jézus tanítása a végítéletéről 62

12. tanulmány – szeptember 20.

Jézus tanítása az üdvösségről és az örök életről 77

13. tanulmány – szeptember 27.

Jézus tanítása az ő visszajöveteléről 92

Igék minden napra (augusztus–szeptember) 109

Jézus tanítása az imádkozásról

Milyen tapasztalat háttérén fogalmazták meg a tanítványok Jézusnak imádságra vonatkozó kérésüket? Hogyan kezdte válaszát Jézus?

1

Lk 11,1–4 | Mikor [Jézus] imádkozott egy helyen, minekutána elvégezte, mondta néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította az ő tanítványait. Mondta pedig nekik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyben, szenteltessék meg a te neved! Jöjjön el a te országod! Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen e földön is! A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma! Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek! Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól!

.....

.....

.....

┆ Foglaljuk össze egy-egy mondatban a Miatyánk egyes kéréseinek tömör lényegét: Mi a jelentősége az ima kezdetén megfogalmazott

megszólításnak? Mit jelent megszenteltetni Isten nevét? Mit fejezünk ki Isten országa eljövételének kérésével? Miért szükséges naponta imádkozni Isten akaratának érvényesüléséért? Miért szükséges a mindennapi kenyérért imádkozni? Milyen erkölcsi alapon várhatunk bocsánatot Istentől? Mit jelent ez a kérés: „ne vigy minket a kísértésekbe, de szabadíts meg a gonosztól...”? Mért fontos az utolsó mondatban a kérés helyett az állítás: „mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség...”?

Jézus nem úgy kezdte tanítani apostolait az imádkozásról, hogy ők erre lelkileg készületlenek lettek volna. A tanítványokban Jézus személyes imádságát hallva ébredt lelki szomjúság az imádkozás titkának mélyebb megértésére és gyakorlására. Mikor lehet valakinek hiteles tanítást közvetíteni a gyakorlati kereszténységet meghatározó lelki igazságokról? Ez esetben is láthatjuk, hogy Jézus példaadása, imádságának szívet, értelmet megragadó volta indította a tanítványokat arra, hogy Mesterük példáját kívánják követni az imádkozásban. A tanítványok e kérése alapján tudhatjuk – az evangéliumok egyébként erről nem írnak –, hogy Keresztelő János is tanította már imádkozni tanítványait. Amit János jelleméről és szolgálatáról az evangéliumok alapján megtudhatunk, abból nem lehet kétségünk afelől, hogy hitelesen, életszerűen oktatta követőit az eredményes imádkozásra.

Jézus a Miatyánk elmondásával mintát akart adni kéréseink tartalmát és fontossági sorrendjét illetően. Nyilvánvaló, hogy nem a szavak, a mondatok szó szerinti ismétlésére bízott e mintaimádság elmondásával, hanem mintegy gondolati „vezérfonalként” állította eléink a legfontosabb kéréseket, amelyeket az adott körülmények között élethelyzetünknek megfelelően, a Szentlélek ihletésére, saját szavainkkal fogalmazzunk meg.

A Miatyánk elmondása előtt nem arra szólított fel, hogy *ezt* imádkozzatok, hanem arra, hogy *így imádkozzatok*” (Mt 6,9).

„Amikor Jézus befejezte imáját, a tanítványok szükségletüket mélységesen átérezve kiáltottak fel: »Urunk, taníts minket imádkozni!« Jézus nem tanította őket új imára. Azt ismételte el nekik, amire már előbb is tanította őket, mintha csak ezt mondta volna: »Meg kell értenetek, amit már elmondtam. Mély jelentőségű, még nem értitek.« Az Üdvözítő mégsem korlátozza imáinkat csupán ezekre a szavakra. **Ő, aki egy az emberiséggel, olyan egyszerű szavakkal mondja el az eszményi imát, hogy a kisgyermek is felfoghatja, mégis olyan tartalmas, hogy a szavak jelentőségét a legkiválóbb elmék sem tudják teljesen megérteni...**” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. Az Úr imája c. fej.)

„Jézus arra oktattott bennünket, hogy Istent Atyánknak szólítsuk, úgy tekintve Őt, mint a szülői szeretet kútforrását... Minden könnyöret, együttérzés, szeretet, mely a földön valaha is létezett, Isten trónjától sugárzott ki. Ezek úgy viszonyulnak az Őbenne lakozó szeretethez, mint a forrás az óceánhoz. Szeretete szüntelenül árad, hogy erősítse a gyengéket, szilárdá tegye a félénkeket, és erkölcsi tartást adjon az ingadozóknak.” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1896. március 5.)

Önvizsgálati kérdés: Mennyiben szoktuk a napi személyes kéréseinket a Miatyánk gondolataival összhangban megfogalmazni?

2 *Milyen helytelen imagyakorlattól óvott Jézus? Mire ügyeljünk imádságaink során? Hogyan bátorította, biztatta követőit a személyes, őszinte imádságra?*

Mt 6,5–8 | Amikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódát bezárva imádkozál a te Atyádhoz, aki titkon van, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.

Lk 11,9–13 | Én is mondom néktek: Kérjétek, és megadatik néktek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik néktek! Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik. Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki, vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-e néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-e néki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.

Lk 18,9–14 | Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondta: Két ember ment fel a templomba imádkozni, az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállva, ily módon imádkozott magában: Isten! Hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím, e vámszedő is. Böjtölök két-

szer egy héten, dézsmát [tizedet] adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva még a szemeit sem akarta az égbe emelni, hanem a mellét verte, mondva: Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek! Mondom néktek, ő megigazulva ment alá a házához, inkább hogysen amaz. Mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

.....

.....

.....

Mit jelentenek Jézus tanácsai az imádság „előkészületéről”: „Menjünk be a belső szobánkba, és ajtónkat zárjuk be.” Mit jelenthet ez a kijelentése: „...mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.” Kéréseink, gondolataink megfogalmazása előtt vegyük fontolóra Mt 6,8; 1Krón 28,9 és Zsolt 139,1–4 verseit. Mennyire tudatos vajon számunkra egyéni imádságaink alkalmával, hogy Isten „jól ismeri” belső küzdelmeinket, minden gondolatunkat, mielőtt megfogalmaznánk azokat? Tudunk-e naponta minőségi időt szánni „belső szobánkban” az Istennel való személyes találkozásra, beszélgetésre és az Ő válaszainak, gondolatainak meghallására? S ha nem, miért nem, mi tart vissza ettől?

Az utóbbi kérdéssel kapcsolatban gondoljuk át az alábbi sorokat:

„Világunkat eddig még soha nem tapasztalt feszültség uralja. A szórakozásban, a pénzszerzésben, a hatalomért való versengésben, a létért való küzdelemben rettenetes erő

köti le az emberek testét, lelkét és elméjét. Ebben az örült, rohanó sietésben szól Isten, és megparancsolja, hogy jöjünk, és lépünk közösségre Vele. »*Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!*« (Zsolt 46,11) Sokan még áhítatuk ideje alatt sem nyerik el az Istennel való közösség áldásait, mert nagyon sietnek. Gyors léptekkel haladnak át Krisztus szerető jelenlétének körén. Talán egy pillanatig időznek szent jelenlétében, de nem várják meg tanácsait. Nincs idejük arra, hogy az isteni Tanítóval maradjanak, ezért terheikkel együtt térnek vissza munkájukhoz... Addig nem érhetik el a legnagyobb eredményt, míg meg nem tanulják az erő titkát. Időt kell szánniuk a gondolkodásra, az elmélkedésre, az imára, és várniuk kell Istenre, hogy megújítsa fizikai, szellemi és lelki erejüket. Nem nélkülözhetik Lelkének felemelő befolyását. Amikor ezt elfogadják, új élet üdíti fel őket. Fáradt testük és agyuk felfrissül, megterhelt szívük felüdül. **Szükségünk van Isten állandó jelenlétére, a Krisztussal való személyes érintkezésre, arra, hogy időzzünk a Vele való közösségben!** (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Hit és ima c. fejelet.)

Jézus korában a vallásosság oly mértékű hanyatlása, kiüresedése volt jellemző, hogy még az Istennel való kapcsolat legbensőségesebb eszköze, az imádság is puszta formalizmussá silányult. E helytelen gyakorlat elterjedésében kiváltképpen a farizeusok és az írástudók jártak élen. Önmaguk felmagasztalása érdekében még az imát is hamisan, Isten és emberek előtti érdemszerző cselekedetként gyakorolták. Meghatározott időben és nyilvános helyeken mondták el imáikat – forgalmas utcák kereszteződésénél, zsúfolt piacokon –, hogy minél több ember lássa és dicsérje őket kegyességükért. Az imádságot nemcsak

színpadiasságukkal torzították el, hanem a felesleges „sok bezzéddel”, az eredeti héber szöveg szerint „fölszöveg fecsegéssel” is, s ezáltal valódi tartalmától fosztották meg.

„Jézus nem a nyilvános imát róttta meg, hiszen Ő maga is imádkozott tanítványaival a sokaság jelenlétében, viszont azt tanítja, hogy a személyes imát ne tegyük nyilvánossá. A személyes, titkos áhítat alkalmával elmondott imáink csakis az imát meghallgató Isten fülébe jussanak el, az ilyen kérések ne üssék meg kíváncsi emberek fülét... **Az ima rejtett helyén, ahol csak Isten szeme láthat, az Ő füle hallhat, elmondhatjuk legrejtettebb kívánságainkat és vágyainkat a végtelen irgalom Atyja előtt. Akkor a lélek csöndességében és csillapultságában az a hang, mely minden esetben meghallja az ember ínségének kiáltását, szólni fog szívünkhöz.** »Igen irgalmas az Úr, és könyörületes.« (Jak 5,11)... Hív bennünket, hogy próbáinkkal forduljunk együttérzéséhez, bánatunkkal rokonszenvéhez, sebeinkkel gyógyításához, hitványságunkkal tökéletességéhez. Aki hozzá fordult, még soha nem csalatkozott. »Akik Őreá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul.« (Zsolt 34,6)» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszéd-ről*. Igaz istentisztelet c. fejelet.)

Mit tanított Jézus a Miatyánk után elmondott két példázataiban az imameghallgatás bizonyosságáról, valamint annak feltételeiről? Fogalmazzuk meg a példázatok alapján egy-egy mondatban, melyek lehetnek azok az imakérések, amelyekre Isten bizonyosan válaszol, még ha időnként „később”, és esetleg másképp is, mint ahogyan azt mi várnánk? Mire

bátoríthatnak bennünket ezek a példázatok, a hozzájuk fűzött biztatások?

Lk 11,5–13 | Mondta nékik: Ki az közületek, akinek barátja van, és ahhoz megy éjfélkor, és ezt mondván néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, mert az én barátom hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie, ő pedig onnét belülről felevlén, ezt mondaná: Ne bánts engem, immár az ajtó be van zárva, az én gyermekeim velem vannak az ágyban, nem kelhetnek fel, és nem adhatok néked? Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni, és adni néki, mert a barátja, annak tolakodása miatt felkél, és ad néki, amennyi kell. Én is mondom néktek: Kérjetelek, és megadatik néktek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki, vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-e néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-e néki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérnek.

.....

.....

.....

Miben hasonlít ez a példázat a hamis bíró és az özvegyasszony példázatához? Miért van az, hogy sokszor annyi jót, annyi könnyületet sem feltételezünk a mennyei Atyáról, mint egy földi szülőről? Melyik szülő lenne képes visszautasítani gyermeke fizikai szükségletére vonatkozó kérését, illetve képes lenne-e helyette

valami gonosz dolgot adni neki? Vajon visszatartja-e Isten tőlük azt, ha olyasmit kérünk tőle, amire a legnagyobb szükségünk van – mások javára és saját üdvösségünk érdekében?

„Mennyei Atyánk arra vár, hogy ránk árasztassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy szüntelenül mérítsünk és igyunk határtalan szeretete forrásából. Nem különös-e mégis, hogy olyan keveset imádkozunk?! Isten mindig kész meghallgatni legkisebb gyermekének is szívből fakadó imáját, és mi mégis oly kevés hajlandóságot mutatunk, hogy Isten elé vigyük kívánságainkat. Vajon mit gondolnak a mennyei angyalok a gyenge, elhagyott és kísértésnek kitett emberiségről, mikor látják, hogy Isten végtelen szeretete sokkal többet óhajt nékik adni, mint amennyit kérni tudnának, de ők mégis oly keveset imádkoznak, és oly kishitűek?! Az angyaloknak öröm Istent szolgálni és közelében tartózkodni. Legnagyobb örömük, hogy Istennel közösségben lehetnek, de e föld fiai, akiknek pedig oly nagy szükségük van arra a segítségre, melyet egyedül Ő adhat, elégedetteknek látszanak Isten Lelkének világossága és a vele való közösség hiányában is.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. Az ima magasztos kiváltságunk c. feje.)

A kenyeret kérő barát történetében a másokon való segítség, a másik ember szükségletének kielégítése motiválja a kérést, az imádságban való „tolakodást”, kitartást. Ha az ilyen kérés egy hétköznapi, baráti kapcsolatban is visszautasíthatatlan segítségnyújtást eredményez, Isten vajon válaszadás nélkül hagy bennünket kérésünkben, amikor az az adni vágyás igényéből fakad?

„Az imáról adott krisztusi tanítást alaposan át kell gondolnunk. Az ima mennyei tudomány. Krisztus példázata olyan elveket tár fel, amelyeket mindenkinek meg kell értenie. Megmutatja, hogy milyen az igazi imádkozó lelkület. Arra tanít, hogy kéréseinket kitartóan hozzuk Isten elé, és arról biztosít, hogy Isten hallja és meghallgatja az imát. Imánk ne legyen önző könyörgés, amelyben csupán önmagunknak kérünk. Azért kérjünk, hogy adhassunk. Tegyük magunkévá Krisztus életelvét. »Óérettük – tanítványaimért – odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek« (Jn 17,19)... Szilárdan, tántoríthatatlanul kell bízunk Istenben. Az Úr sokszor késlelteti a választ, hogy megpróbálja hitünket és kérésünk őszinteségét. Ha Igéje szerint kérünk, higgyünk ígéretében, és imádkozzunk olyan céltudatos kitartással, amit nem lehet megtagadni. **Isten nem azt mondja, hogy kérd egyszer, és megkapod, hanem arra szólít, hogy lankadatlanul, állhatatosan imádkozzunk. Ha kitartunk a könyörgésben, buzgóságunk erősödik, és még jobban vágyunk arra, amit kérünk.**» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Kérjünk, hogy adhassunk c. feje).

4 *Milyen imaéletet gyakorolt Jézus végig földi küldetése során? Miért volt szüksége a „küzdő imádságra”, isteni származása ellenére is? Vajon számunkra mennyiben példaértékű, illetve fokozottabb szükséglet Krisztus imaéletének követése?*

Mk 1,35 | Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén kiment, és elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.

Lk 5,15–16 | Nagy sokaság gyűlt egybe, hogy őt hallgassák, és

hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeiből, de ő félrevo-
nult a pusztába, és imádkozott.

Lk 6,12 | Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el. (Vö. 19. vers)

Zsid 5,7 | Aki [Jézus] az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.

.....
.....
.....

Mikor talált Jézus időt az imádságra amellet, hogy egész nap másoknak szolgált, és ez teljesen lekötötte az idejét, kimerítette az erejét? Eltántoríthatta-e az imádságtól akár az is, hogy már sokan várnak segítségnyújtásra? Csak a Getsemáne-kertben gyakorolta Jézus a „küzdő imát”, vagy sokkal gyakrabban? Mit jelent az a kifejezés, hogy „testének napjaiban”?

Jézus isteni hatalmát letéve emberi természetében is mindig győzött a kísértések felett (Jn 14,30; Zsid 4,15–16). Mi lehetett ennek a titka? Jézus erkölcsi győzelméhez nem vett igénybe semmi olyan „különleges” eszközt – hiszen isteni hatalmától „megüresítette” magát (Fil 2,6–7) –, amelyet mi, emberek ne vehetnénk igénybe bármikor, illetve ne élhetnénk ugyanazzal az erőforrással, mint Ő. Ez az erőforrás pedig nem volt más, mint a hitből jövő, küzdő imádság, melynek során mennyei Atyjával folyamatos kapcsolatban élt. Jézus imádsága nem

hasonlítható az általunk gyakorolt szokásos „rövidke” imádsághoz, hanem minőségi és mennyiségi időt szánt az Istennel való kapcsolat naponkénti megújítására. Szükségét látta egész napi fárasztó munkája ellenére is, hogy időnként az egész éjszakát az Atyjával közösségben töltse, illetve már kora reggel, szürkületkor az imádságnak szentelje idejét. Miért? Mert Jézus tapasztalatból ismerte az emberi természet súlyos gyengeségét, erőtlenségét, emellett a Kísértő ravaszságát, hatalmát, valamint isteni küldetésének nagyságát. Ezeknek az ismereteknek a háttérén tudta, ha csak egyszer is elbukik, nem lehet az ember megváltója. Ezért *„testének napjaiban”* (Zsid 5,7) addig imádkozott, „míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 363. o., az eredeti oldalszám szerint.)

„Senkinek az életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában... Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségnek ítélte, hogy visszavonuljon a jövőmenő forgalomtól, és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink részese volt, de tökéletesen Istentől függött, s az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínokat szenvedett el. Az Istennel való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, örömmre lelt. Krisztusban az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság Atyjához jutott. **Emberként folyamodott Isten trónjához,**

míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben életet kapott Tőle, hogy életet adhasson a világnak. Tapasztalatában nekünk is részesednünk kell. (...) Ha tehát az emberiség Megváltója, Isten Fia szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy **mi, bűnös, gyenge emberek felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez!**” (Ellen G. White: *Jézus élete*. „Jertek, pihenjete meg egy kevésse” c. fejj.; *Krisztushoz vezető lépések*. Az ima magaslatos kiváltságunk c. fejj.)

„Vágyakozz Isten után – az élő Isten után – mélységes sóvárgással! Krisztus élete tanúsítja, hogy mit tehet az ember, ha isteni természet részese lett. Mindaz, amit Krisztus kapott Istentől, a mienk is lehet. Tehát kérj, és akkor kapsz. Jákob állhatatos hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával igényeld mindazt, amit Isten megígért!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Kérjünk, hogy adhasunk c. fejj.)

Jézus búcsúbeszédeiben bátorításként és ígéretként hangzik el többször is, hogy „az ő nevében” tárjuk kéréseinket az Atya elé. Mit jelent Krisztus nevében imádkozni, és milyen különleges áldásokra számíthatunk ezáltal?

Jn 14,13–14 | Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.

Jn 15,7 | Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.

Jn 16,26–27 | Azon a napon az én nevemben kértek majd, és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát értetek, mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.

.....

.....

.....

Mennyire tudatosul bennünk imádságaink során, hogy Jézus – amennyiben összhangban áll az beszédével, akaratával – imáinkat saját kéréseiként terjeszti Atyja elé? Mennyiben erősíti ez bennünk imádságaink meghallgatásának bizonyosságát? Kétkelhetünk-e abban, hogy minden Jézus nevében elmondott ima nemcsak meghallgatásra, hanem válaszadásra is talál Isten részéről? Eddig megválaszolatlan imáinkra is úgy tekintünk-e, ahogy erről az apostol szól: „Tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk ötle.” (1Jn 5,15)

„Jézus nevében imádkozni többet jelent e név pusztá említésénél imánk elején és végén. Az Ő nevében imádkozni azt jelenti, hogy az Ő gondolatai és lelkiülete szerint imádkozunk, hiszünk ígéreteiben, kegyelmére támaszkodunk, és munkáját végezzük.” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*. Az ima kiváltsága c. feje.)

„Mikor a tanítványok nem ismerték meg az Üdvözítő határtalan erőforrásait és hatalmát, akkor azt mondotta nekik: »Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben.« (Jn 16,24) Krisztus megmagyarázta ezzel tanítványainak, hogy ismeretük titka abban van, hogy

az ő nevében mindig és minden körülmények között erőt és kegyelmet kérhetnek az Atyától. Ő azért lesz ott az Atyánál, hogy könyörögjön értünk, és kérje az Atyától azokat a dolgokat, amelyekre szükségünk van, amelyeket ők is kérnek az Atyától az Ő nevében. **Az alázatos esdek-lők imádságait saját kívánságaként mondja el az Atyának az imádkozó lelkek érdekében. A mennyben minden őszinte imádság meghallgatásra talál.** Lehet, hogy ezt az imádságot nem mondják el gördülékenyen, folyékonyan, de ha ebben az imádságban benne van az imádkozó szíve, akkor ez az imádság felszáll abba a szentélybe, ahol Jézus szolgál, és Ő jelenti ezt az imádságot az Atyának egyetlen ügyetlen, dadogó szó nélkül, szépen, és az teljes lesz tökéletessége tömjénének jó illatával...

»Az én nevemben.« (Jn 14,14) Krisztus azt parancsolta meg tanítványainak, hogy így imádkozzanak. Krisztus követőinek Krisztus nevében kell megállniuk Isten előtt. Az értünk hozott áldozat által válnak értékessé Isten előtt. **A Megváltó nekik tulajdonított igazsága teszi őket becsesekké Isten előtt. Krisztusért az Úr megbocsát mindazoknak, akik félik Őt. Az Úr nem látja meg bennük a bűn rosszasságát. Ellenkezőleg, felismeri bennük a Fiúhoz való hasonlatosságukat, akiben hisznek.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek c. feje.)

„Isten Krisztus által munkálkodik, és az ember a Fiú által járulhat az Atyához.” (Ellen G. White: *The Sings of the Times*, 1896. március 5.)

„Amikor Sátán kétségbe akar ejteni, a Szentlélek élő Megváltód közbenjárására irányítja figyelmedet. Krisztus a jó illat, a szent tömjénfüst, mely kéréseidet elfogadhatóvá

teszi az Atya előtt.” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1892. augusztus 22.)

6 *Miként szólít fel Jézus – az emberi történelem végső szakaszára vonatkozó figyelmeztetéseivel párhuzamosan – a küzdő imádság nélkülözhetetlen gyakorlatára? Milyen fontos szempontokat fogalmazott meg a hamis bíró és az özvegyasszony példázatában az imádság és a hit kapcsolatáról, az imádságban való kitartásról, az ima meghallgatásának bizonyosságáról? Milyen összefüggésben áll ez a példázat Isten népe végidőbeli hitküzdelseivel?*

Mt 24,13 | Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.

Jel 14,12 | Itt van a szenteknek állhatatossága,¹ itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!

Lk 18,1–8 | Mondott pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni, mondván: Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt, és embert nem becsült. Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, aki elment hozzá, mondván: Szolgáltass igazságot nekem az én ellenségemmel szemben. Ő pedig nem akarta egy ideig, de azután mondta magában: Jóllehet, Istent nem félek, és embert nem becsülök, mindazonáltal mivelhogy terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen rám járván ne gyötörjön engem. Mondta pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! Hát az Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottainak, akik Hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk? Mondom néktek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamar.

¹ Pontosított fordítás szerint.

Mindazonáltal az Emberfia, amikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?²

Miből tűnik ki, hogy ez a példázat különösképpen szól a végidőben élőknek? Hogyan érthető a példázat bevezető mondata a példázat történetének fényében? Általában ne feledkezzünk el az imádkozásról, vagy pedig ne „restüljünk meg” újra és újra ugyanazon dologért folyamodni.

A Szentírás a történelem végső szakaszát – amelyben mi is élünk – különlegesen *nehéz, gonosz, megtévesztő és nyomorúságos* időnek mutatja be. Jézus úgynevezett „nagy apokaliptikus” beszédében arra figyelmeztet, hogy az tud majd csak megállni a különféle vallási tévelygések, hitetések és üldözések között, aki *„mindvégig állhatatos marad”* (Mt 24,13). Ehhez azonban pusztán az Ige ismerete, az emberi igyekezet és buzgóság végtelenül kevés. Manapság kisebb-nagyobb egyéni és közösségi próbáink idején is hajlamosak vagyunk elcsüggedni, és feladni a küzdelmet. A harmadik angyal üzenete végén jellemzést olvashatunk arról a népről, akiknek súlyos megpróbáltatásokat és üldözéseket kell elszenvedniük lelkiismereti meggyőződésük, Isten parancsolatainak megtartása miatt (Jel 14,12). E küzdelmek között is egyedül „Jézus hite” adhat győzelmet számukra. Jézus az imaélete által nyert naponként hitet, erőt.

² Pontosított fordítás szerint.

Ez a „fajta” hit tehát csak a Jézuséhoz hasonló imaélet által válhat valósággá a mi életünkben is. Jelenleg még nem élünk a végső „nagy nyomorúság” idején, de már annak közelében, és Isten már ma különböző körülményekben próbálja meg hűségünket, Benne való bizalmunkat, a megpróbáltatások közötti kitartásunkat. Vajon e küzdelmeink közben bizonyoságot tehetünk-e már ma hitbeli győzelmeinkről, a küzdő, kitartó imádság győzelmes tapasztalatairól? A végső nagy evangéliumhirdetés során és a „késői eső” idején is csak a kitartó, küzdő imádságot gyakorlók nyerhetnek újabb és újabb tapasztalatokat, ahogy ezt Jézus a hamis bíró és az özvegyasszony példázatában szemlélteti.

„A reánk váró kín és gyötrellem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradságot, késedelmet és éhséget; olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő alatt mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákob azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitartó ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákob, akik olyan buzgók és állhatatosak, mint amilyen ő volt, azok hozzá hasonlóan győzni fognak. **De akik nem hajlandók önmagukat megtagadni, és Istennel küzdeni, akik nem imádkoznak áldásaiért buzgó kitartással, azok nem fognak áldást kapni. Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudják, mi is az! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hó vággyal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe! ...Most kell igyekeznünk arra, hogy Istent – ígéreteinek igénylésével – megismerjük.**

Az angyalok minden buzgó és őszinte imát feljegyznek. Mondjunk le inkább önző kedvteléseinkről, mintsem elhanyagoljuk az Istennel való beszélgetést! A legnagyobb szegénység és a legönmegtagadóbb életkörülmény az Ő jóváhagyásával jobb, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság – anélkül. Időt kell szakítanunk az imádkozásra. Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le figyelmünket, az Úr adhat nekünk időt úgy is, hogy elveszi bálványozott aranyunkat, házainkat és termőföldjeinket...

Nemsokára itt van a »nyomorúságos idő...«, amilyen nem volt« még. **Mindeddig nélkülözött tapasztalatokra van szükségünk, amelyek megszerzésére sokan túlságosan lusták. Sokszor a várható bajt nagyobbak látjuk, mint amilyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel.** A legéletszerűbb ábrázolás sem tükrözi vissza, hogy milyen súlyos lesz a megpróbáltatás. A próbában mindenkinek egyedül kell Isten előtt megállnia.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*. A nyomorúság ideje c. fej.)

„Krisztus... [a hamis bíró és az özvegyasszony] példázatában arra tanítja tanítványait, hogy imádkozzanak a Sátántól és eszközei hatalmától való szabadulásért... A »szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben« ima nemcsak Sátánra vonatkozik, hanem Sátán eszközeire is, akik az ő befolyására hamis színben tüntetik fel, kísértik és pusztítják Isten népét. Azok, akik elhatározták, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, érezni fogják, hogy olyan ellenségeik vannak, akiket a mélységből irányítanak. Ezek támadták Krisztust is lépésről lépésre. Hogy milyen kitartóan és eltökélten, azt ember soha nem tudja meg. Krisztus tanítványainak is – akárcsak annak idején

Mesterüknek – állandóan sarkában jár a Kísértő... Sokszor azok, akiket hitükért gyaláznak vagy üldöznek, azt gondolják, hogy Isten elhagyta őket. Az emberek szemében kisebbségnek látszanak. Ellenségeik látszólag diadalmaskodnak rajtuk, de mindezek ellenére se alkudjanak meg a lelkiismeretükkel. Jézus, aki szenvedett értük, aki fájdalmaikat és szenvedéseiket viselte, nem hagyja el őket...” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. A hamis bíró és az özvegyasszony c. feje.)

9. tanulmány – 2014. augusztus 30.

Jézus tanítása az ó- és újszövetségi egyházzal

Milyen kijelentéseket tett Jézus röviddel kereszthalála előtt Izrael megbízatásának a visszavonásáról?

1

Mt 21,43 | Elvétetik tőletek az Isten országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.

Mt 23,37–38 | Jeruzsálem, Jeruzsálem! Aki megölöd a prófétaikat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnya alá, és te nem akartad! Íme, pusztán hagyaték néktek a ti házatok.

.....

.....

.....

Mi volt Izrael megbízatásának a lényege (lásd Rm 3,1–2; 2Móz 19,5–6)? Kik vették át megbízatásukat Isten akaratából (lásd 1Pt 2,9–10; vö. 1Pt 1,1–2)? Mikor teljesedett be Mt 23,38 kijelentése, mi volt ennek a külsőleg érzékelhető jele (lásd Mt 27,50–51)?

Nem az üdvösség lehetősége vonatott vissza egyetemes ítéletként Izraeltől, hanem a küldetés, hogy Isten országát képviseljük e földön. (Lásd erre vonatkozóan: Rm 11,1.5.23.) A „papi nemzet”, a „misszionárius nemzet” küldetés viszont végérvényesen visszavonatot tőlük (lásd erre vonatkozóan a következő igét: Dn 9,24).

„Izrael mint nemzet elszakította magát Istentől. Jézus utoljára tekintett be a templom belsejébe, és így szólt gyászos szomorúsággal: Íme, pusztán hagyaték néktek a ti házatok. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, aki jő az Úrnak nevében! (Mt 23,38–39) Eddig Atyja házában nevezte a templomot, most azonban – mivel Isten Fiának ki kellett vonulnia falai közül – Isten örökre visszavonta jelenlétét a dicsőségére épült templomból. Ettől kezdve a templom szertartásai elveszítették jelentőségüket, az istentiszteletek üres formává váltak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 536. o.; az eredeti oldalszám szerint: 620. o.)

„Olyanokra lettem figyelmes, akik abban a tévedésben vannak, hogy nekik a régi Jeruzsálemben kell menniük, s ott feladat vár rájuk, mielőtt az Úr eljön. Az ilyen felfogás arra alkalmas, hogy a figyelmet elterelje Isten jelenkori művétől... A régi Jeruzsálem sohasem épül fel többé, de Sátán minden erejével arra törekszik, hogy Isten gyermekeinek figyelmét az egybegyűjtés ideje alatt ezekre a dolgokra terelje. Ezzel visszatartja őket attól, hogy figyelmüket és érdeklődésüket az Úr jelenlegi munkájába fektessék, és arra befolyásolja őket, hogy elhanyagolják az előkészületet az Úr nagy napjára.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*. Az egybegyűjtés ideje c. fej.)

Milyen háttéren hangzott el Mt 21,43 kijelentése? Hogyan utalt Jézus arra, hogy eljövetele és munkálkodása a választott nép között az utolsó lehetőség volt számukra?

Mt 21,37–38 | Utoljára pedig elküldte azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. De a munkások, meglátván a fiút, mondták maguk között: Ez az örökös. Jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét!

Lk 19,41–44 | Mikor közeledett, látván a várost, sírt azon. Mondván: Bárcsak megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amelyek néked a te békességedre valók! De most elrejtettek a te szemeid előtt. Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid körülötted palánkot építenek, és körülvesznek, mindenfelől megszorítanak téged. A földre tipornak téged, és fiaidat tebenned, nem hagynak benned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásod idejét.

Hogyan látjuk – a megelőző példázat háttéren – az „utoljára” szó jelentőségét? Hogyan utaltak Jézus Jeruzsálem feletti sírásakor tett kijelentései is arra, hogy az egész nép számára az Ő közöttük lakozása, értük való munkálkodása volt az utolsó lehetőség?

Jézus eljövetele és értük való munkálkodása volt az utolsó lehetőség Izrael számára, hogy választott nép voltukat, Isten országa képviselőit a megbízatását megtarthassák. Mily nagy azonban Isten kegyelme! A Szentlélek kiárasztása nyomán

pünkösöd után még mindig lehetőséget kaptak az egyének arra, hogy Krisztus megtagadását megbánva, és megtérve az újszövetségi választott nép tagjaivá legyenek, elnyerjék Isten oltalmát az i. sz. 70-ben bekövetkezett nemzeti tragédia idejére (lásd: Ap csel 3,13–19; Lk 20,20–23).¹

„A zsidók azt az elképzelést dédelgették magukban, hogy ők a menny kegyeltjei, és Isten egyházaként mindig is nagy kiváltságokra tartottak igényt. Azt állították, hogy Ábrahám gyermekei, és oly biztosak voltak saját felemelkedésükben, hogy éggel-földdel szembeszálltak, amikor meg akarták őket fosztani jogaiktól. Hűtlen életük azonban a menny kárhoztatását és Istentől való elszakadásukat készítette elő... Krisztus elháríthatta volna az izraelitákat sújtó ítéletet, ha befogadják Őt. Az irigység és a féltékenység azonban hajthatatlanokká tette őket... A zsidó nép nem teljesítette Isten szándékát, ezért elvették tőlük a szőlőskertet. A semmibe vett kiváltságokat és a munkát, amelyet megvetettek, Isten másokra ruházta át... A szőlőskert példázata nem csupán a zsidó népre vonatkozik. Korunk egyházát Isten nagy kiváltságokkal és áldásokkal ruházta fel, és ehhez méltó eredményt vár. (...) Elutasítják-e Isten szavát, ahogyan a zsidó vezetők elutasították Krisztust? Izrael bűnének következménye előttünk van. Elfogadja-e a mai egyház a figyelmeztetést?” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. BIK Kiadó, Bp., 2010, 217–218, 226. o.)

¹ A *bosszúállás napjainak* fordított szó Lk 21,22 eredeti szövegében: „*az igazságszolgáltatás napjai*.” Mint ismeretes, Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem veszett el, mivel Jézus intését megszívlevélve, az általa adott jelet látva, még i. sz. 66-ban kimenekültek a városból.

Az üdvösség kapuja továbbra is nyitott a zsidó nép tagjai számára egyénileg, csakúgy, mint minden nép számára. Sőt, ők az atyáiknak tett ígéret beteljesedését ismerhetik fel Krisztusban. A keresztényeknek szívből vágyakozniuk kell arra, hogy az újabb és újabb nemzedékeken belül egyesek eljussanak e felismerésre. Súlyos bűn megbotránkoztatásokkal eltorlaszolni az ehhez vezető utat.

Az ún. „keresztény antiszemitizmus” botrány és gyalázat. Istennél nem létezik kollektív bűnösség, nem létezik kegyelméből és szeretetéből való kirekesztettség egy egész nemzetre vonatkozóan (lásd Ezék 18. fej.). A kereszténység és az antiszemitizmus valójában egymást kizáró fogalmak.

„Különösnek tűnik előttem, hogy csak olyan kevesen tartották kötelességüknek, hogy a zsidó népért munkálkodjanak, akik szétszórtan annyi országban élnek. A zsidó nép szunnyadó képességeinek fel kell ébredniük. Az Ószövetség az Újszövetség fényében új teremtés hajnalának tűnik majd fel előttük... Sokan hittet elfogadják közülük Jézust mint Megváltójukat..., és segítenek előkészíteni az Úr útját [az Ő második eljövetele előtt].” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. 376. o.)

Milyen ószövetségi messiási jövendölést kapcsolt hozzá Jézus a gonosz szőlőmunkásokról szóló példázathoz? Hogyan utalt más kijelentésével is önmagára mint szegletköre?

Mt 21,42 | Mondta nékik Jézus: Sohasem olvastátok-e az Írá-sokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fe-jévé, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemek előtt.

Mt 16,18 | Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat,² és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Melyik ószövetségi ígére utalt Jézus „sohasem olvastatok-e az Írásokban” bevezetéssel (lásd Zsolt 118,22–23)? Kire vonatkozott az először megvetett, később félretett szegletkő hasonlata, amely azonban végül sarokkővé lett? Milyen kősziklára hivatkozott Jézus, amikor arról szólt, hogy „ezen a kősziklán” építi fel egyházát?

Ahhoz hasonlóan, ahogy a szőlőmunkások megvetették, megölték a szőlőskert tulajdonosának a fiát, az építők megvetettek és félretettek egy értékes követ, amely pedig végül sarokkőnek lett alkalmas. „Hammurabi korától kezdve keleten boltíveket építettek olyan módon, hogy a falak befelé omlottak, ha a sarokkövet kivették.” (Risto Santala: *A Messiás az ószövetségben. A rabbinikus iratok fényében*. Bridge Mission Society, Bp., 1999, 136. o.)

„A 118. szoltár 22–23. versét, amelyet Jézus a szőlőmunkások példázatához kapcsolva idézett, zsidó írásmagyarázók is messiási jövődőlésnek értelmezték: „A Zohar úgy magyarázza, hogy »itt utalás van az Eljövendőre«... RaSHi, aki meglátta a szoltár messiási természetét, azt mondja, hogy az rámutat

² Pontosított fordítás szerint. Az eredeti görög szövegben egyszerűen csak az *ekklészia/kihívottak* kifejezés szerepel. *Anyaszentegyház* kifejezés sehol nem található az Újszövetség eredeti szövegében, mindenütt csak az *ekklészia* olvasható.

a »Messiás-Királyra, aki Sion sarkokköve lesz«... A 118. szoltár egyértelműen beszél arról, hogy a Messiást kezdetben elutasítják, de egy napon fölmagasztalják jogos királyi tisztségére.” (Risto Santala: i. m., 133., 134., 137. o.)

Jézus már korábban – még mielőtt a szőlőmunkások példázatát elmondta volna, hozzákapcsolva a 118. szoltár messiási jövődőlését – kijelentette, hogy Ő az a kősziklaalap, akire az újszövetség élő, lelki temploma épül. Ebből a szimbolikus beszédből is kitűnik, hogy Jézus úgy szólt az egyházzal, mint lelki valóságról. „Amikor Jézus az ő egyházáról beszél, akkor nem valamely, e világon begyökerezett szervezetre, egyházra gondol, hanem arról az új gyülekezetről beszél, melyet tanítványaiából Isten népeként gyűjt össze az Ő királyságába... Ez az ekklészia mint a zsidó gyülekezet mellett alakult új gyülekezet, láthatóvá lesz a világ számára is. De ha az új gyülekezet valóban egyház, akkor mindig idegen test e világban, sohasem tisztára egy világi szervezet, hanem Isten új teremtése, új világa.” (Karner Károly: *Máté evangéliuma*. „Keresztény igazság” Kiadó, Sopron, 1935, 113. o.)

A Római Katolikus Egyház intézményének „sarokköveként” hivatkozik Mt 16,18-ra. Ez a katolikus értelmezés azonban nyilvánvalóan téves. Lásd erre vonatkozóan a tanulmányhoz kapcsolt függelék.

Kiknek és milyen szavakkal adta át Jézus az Izraeltől elvett megbízatást?

Mt 22,8–9 | A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem voltak méltók. Menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe!

Jn 17,14–18 | [Jézus tanítványaiért mondott ún. főpapi imájának részlete:] Én a te igédet nekik adtam... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal, a te Igéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.
Mt 28,19 | [Jézus ún. nagy misszióparancsa, amit feltámadása után intézett tanítványaihoz:] Elmentén azért, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Kik voltak elsődlegesen „hivatalosak” a menyegzőre, akik azonban ezt a kiváltságukat megvetették? Mit jelent az, hogy Krisztus egyházának a világban kell lennie, sőt a világba küldetett, de mégsem lehet a „világból való”? Mit jelent az, hogy Krisztus tanítványai úgy küldetnek a világba, ahogy Jézust küldte az Atya? Kinek a missziója a minta tehát a keresztény misszióhoz? Miképpen foglalja magában Jézus nagy misszióparancsa a folyvást terjeszkedő, új területekre behatoló missziót?

Figyelemreméltó, hogy Jézus tanítványainak a világban lévő, de nem e világból való missziójához kapcsolta e kijelentését: „Szenteld meg őket a te igazságoddal, a te Igéd igazság!” A megszentelés fogalma Isten számára való elkülönítést, neki való odaszánást jelent elsődlegesen. Krisztus tanítványait az Isten beszédéhez való ragaszkodás, és annak követése különíti el a vi-

lágától. Ez az Ige igazság, ezért úgy is megfogalmazható, hogy az igazság szeretete és cselekvése különíti el őket a világtól. Ha Krisztus egyháza feladja az Igéhez való ragaszkodást, az olyan, mintha elbontaná azt a kerítést, ami elkülöníti a világtól. Ennek a következménye pedig nyilvánvaló: semmi sem óvja többé attól, hogy a világ gondolkodásmódja és befolyása beáradjon az egyházba. Ezáltal viszont Istentől különülnek el.

Az egyház tehát vagy a világtól különül el, vagy Istentől. Középút nincs.

„Ha azok, akik szentségre tartanak igényt, akárcsak sejtetik is, hogy nincs szükségük az Írások kutatására – habozás nélkül hamisnak mondhatjuk megszentelődésüket. (...) Az a bibliai megszentelődés, ha ismerjük Isten követelményeit, és engedelmeskedünk nekik.” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1886. október 5.; 58. sz. kézirat, 1897)

„A megbízás, amelyet Krisztus adott a tanítványainak, kiterjed minden hívőre, az idők végéig. Végzetes tévedés lenne azt feltételezni, hogy a lelkek megmentésének munkája csupán a felszentelt lelkészek dolga. Krisztus az evangélium hirdetésével bízta meg mindazokat, akikhez eljutott a mennyei üzenet. Mindazokat, akik befogadják Krisztus életét, Ő felszenteli, hogy embertársaik üdvösségéért munkálkodjanak. Ennek a munkának a végzésére jött létre az egyház, és mindenki, aki ünnepélyes és szent fogadalmat tesz az egyháznak, arra kötelezi el magát, hogy együtt munkálkodik Krisztussal.

„»A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, mondja ezt: jöjj!« (Jel 22,17) Mindenkinek, aki hallja, meg kell ismételnie a hívást. Bármilyen legyen is valakinek a hivatása, az legyen a legfontosabb számára, hogy lelkeket

nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes nagy összejöveteleken szónokolni, de munkálkodhat egyes emberekért. Elmondhatja nekik a tanítást, amelyet Urától kapott. A szolgálat nem csak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik segítik a betegeket, szenvedőket és szűkölködőket, a vigasztalás szavait szölik a megtört szívűeknek és a kicsinyhitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak emberek, akiket büntudatuk súlya terhel. Nem a nehézség, a robotolás vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a bűn... Ez okoz nyugtalanságot és elégedetlenséget. Krisztus azt szeretné, ha követői a bűn miatt megbetegedett lelkeket szolgálnák.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 726–727. o.; az eredeti oldalszám szerint: 822–823. o.)

„Mikor helyről helyre utazunk, s magunk mögött hagyjuk a házakat, kérdezzük meg gyakran magunktól: »Vajon az itt élő emberek hallották-e már az üzenetet? Vajon Isten Igéjének igazsága hallhatóvá vált-e számukra? Vajon tudják-e, hogy minden test vége elérkezett, s hogy Isten ítéletei mielőbb lesújtanak e Földre? Vajon tudatában vannak-e annak, hogy minden egyes lélek megváltásáért Isten végtelen árat fizetett?« Mialatt e dolgokon elmélkedem, feltör szívem mélyéről a vágy: látni szeretném, hogy az igazságot teljes egyszerűségében tárjuk az emberek elé, mind a főútvonalak mentén, mind a nagy központoktól távol eső vidékeken...

Tervezéseinkben általában túlságosan kicsinyesek vagyunk. Szélesebb látókörre szorulunk... Ki kell emelkednünk kicsinyességünkől, s szélesebb terveket kell készítenünk! Közel kell kerülnünk azokhoz, akik közöttünk élnek, s azokhoz is, akik a messze távolban... Munkaterü-

letünket ki kell terjesztenünk! Az evangélium üzenetének a világ minden részébe el kell jutnia. A legkevesebbet ígérő területeket is komolyan, határozottan át kell dolgoznunk!” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. 29–32. o.)

Hogyan utalt Jézus arra, hogy megbízatásuk teljesítése során tanítványai Sátán heves támadásaira számíthatnak?

5

Mt 16,18 | Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat,³ és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Jn 15,18–20 | Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé, de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd, ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.

.....

Mire utal közvetve Jézus Mt 16,18-ban foglalt kijelentése? Mit jelent a „pokol kapui” kifejezés? Mi kelti fel a világ gyűlöletét Krisztus tanítványai ellen? Milyen ígéret kompenzálja azt, hogy Mesterünkhöz hasonlóan üldözni fogják őket?

³ Pontosított fordítás szerint.

Jézus nem rajzolt illuzórikus képet tanítványai jövőjéről, munkái körülményeiről. „*E világ fejedelme*” hadüzenetnek tekintti azt, ha Isten országa evangéliumát hirdetik. Jézus világosan utalt arra, hogy nem egyszerűen csak emberek, hanem emberekben keresztül „*a pokol kapui*”, azaz démoni erők küzdenek majd ellenük, és próbálják elcsüggeszteni, tönkretenni őket. Munkájuknak mégis, mindezek ellenére, eredménye és jutalma lesz: „*Ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd*” – jelentette ki Jézus. A tanítványoknak osztozniuk kell tehát Mesterük küzdelmes életében és szolgálatában, de osztozni fognak annak győzelmében és örömeiben is.

„Pál apostol kijelenti, hogy »mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.« (2Tim 3,12) Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, és ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, amely a Krisztus- és az apostolok korabeli keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegyezik a bűnnel, mert Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi, mert olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, az majd életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét!” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*. Üldözés az első századokban c. fejj.)

„Az evangéliumot nehéz akadályokkal szemben kell továbbvinni, ellenállás, veszedelem, veszteség és szenvedés közepette. Azok, akik ezt a munkát végzik, Mesterük nyomdokaiban járnak. A világ Megváltójaként Krisztus

állandóan látszólagos kudarccal találta szembe magát. Ő, aki az irgalmasság követe volt világunk számára, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálatból, amelyet szeretett volna elvégezni szíve szerint, vagyis abból, hogy embereket emeljen ki és fel ebből a világból, és megmentse őket. A sátáni erők állandóan azon munkálkodtak, hogy elállják az útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bátoraltanították el. Ésaías prófétával kijelenti: »Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet, de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istennél... tisztelet vagyok az Úr szemeiben, és erősségem az én Istenem!« (Ésa 49,4–5)... Jézus Krisztus... bizonyossággal beszélt, tudta, hogy még a világ megteremtése előtt Isten örök érvényű határozatot hozott. Tudta, hogy az igazság, amely fel-fegyverkezett a Szentlélek mindenhatóságával, győzni fog a gonosszal vívott harcában, és a vérfoltos zászló diadalmasan leng majd követői felett. Tudta, hogy benne bízó tanítványainak élete olyan lesz, mint az övé: meg nem szűnő győzelmek sorozata, amelyek bár nem látszanak győzelmeknek a földön, de annak ismertetnek majd el az örökkévalóságban.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 595–596. o.; az eredeti oldalszám szerint: 678–679. o.)

Milyen ígéreteket adott Jézus ugyanakkor tanítványainak?

Mt 28,18.20 | Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön... Íme, én veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig. Ámen!

Ap csel 1,4–5.8 | Velük összejöve meghagyta nekik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atya ígérését:

...Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva... Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nékem tanúim Jeruzsálemben, az egész Júdeában, Samáriában és a föld végső határáig.

.....

.....

.....

Komolyan vesszük, komolyan hisszük Jézus Mt 28,18-ban foglalt kijelentését? Milyen összefüggésben van a 20. versben foglalt ígéret az előző, 19. versben olvasható megbízatással? Mi a jelentősége a „minden nap” kifejezésnek? Igényeljük-e, kérjük-e a Szentlélek együttműködését minden nap, minden alkalommal, amikor Jézus misszióparancsával összefüggő feladatot, szolgálatot teljesítünk? Mikor, miképpen részesültek a tanítványok a Szentlélek megígért keresztségében? Egyáltalán mit jelent „a Szentlélek keresztsége” fogalom (vö. Mt 3,11)? Részesülhetnek-e a Szentlélek keresztségében azok, akik előzőleg nem szereztek tapasztalatot a Szentlélek bennük lakozásáról? Voltak-e komoly tapasztalatai az első tanítványoknak a Szentlélek velük munkálkodását illetően, mielőtt a Szentlélek keresztségében részesülhettek volna (vö. Lk 10,17)?

A keresztségnek fordított szó az Újszövetség eredeti szövegében: *baptizma*/alámerítés. A Szentlélek keresztsége tehát a Szentlélekben való alámerítettést, a Szentlélekkel való átítatódást jelenti. Ez a Szentlélekkel szerzett tapasztalat legmagasabb foka. A tanítványok – noha őszinték, odaszántak voltak, és időnként a Lélek különleges munkája nyilatkozott meg ál-

taluk – csak pünkösd idejére, a Jézus mennybemenetele és pünkösd ünnepe közötti 10 nap folyamán jutottak olyan lelkiállapotba, hogy a Szentlélek keresztségében részesülhettek. Csakis akkor szerezhetünk magasabb rendű tapasztalatot Isten Lelke bennünk és általunk való munkálkodásával kapcsolatban, ha megbecsüljük azt a világosságot, amelyet már eddig kaptunk, és engedelmeskedünk neki.

„Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéretén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiadását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Hogy ígéretének teljesedése nem észlelhető olyan mértékben, ahogyan lehetne, ennek oka abban keresendő, hogy az ígéretet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztyén készséges volna, elnyerhetné a Szentlelket... Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává?

Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Néki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponként könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért. A keresztyén munkások gyűljenek össze csoportokban, kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet, a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérik Istentől, hogy választott követeit részesítse a Lélek csodálatos keresztségében a lelki munka mezején. A Lélek megnyilvánuló ereje olyan hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg. A Szentlélek adja azt az erőt, mely a gyötrődő és

küszködő lelkeket megtartja mind a világ gyűlölete, mind pedig saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette.

Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek válaszol hitben elmondott imáinkra – megvigasztalja szívünket. Nem döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy akaratumkat teljesen Istennek adjuk át.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Lélek adománya c. feje.)

„Mindazok, akik Istennek szentelik testüket-lelküket, állandóan részesülnek majd a testi és lelki erő újabb ajándékában. A menny kimeríthetetlen készletei állnak a rendelkezésükre. Krisztus nekik adja saját Lelkének lehetét és életét. A Szentlélek minden erejével munkálkodik az emberek szívében és elméjében. Isten kegyelme megnöveli és megsokszorozza képességeiket, és az isteni természet minden tökéletessége segítségükre lesz a lelkek megmentéséért végzett munkájukban. Jézussal együtt munkálkoldva teljessé lesznek Őbenne, és gyenge emberként is képessé válnak arra, hogy cselekedjék a Mindenható tetteit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 733. o.; az eredeti oldalszám szerint: 828. o.)

Függelék

Az egyház „kösziklája” – Mt 16,18 írásmagyarázata

Két görög szó szerepel az eredeti szövegben. Péter eredeti neve Simon volt. Amikor Jézus tanítványa lett, a *Kéfás* (kő, kődarab) arám nevet kapta a Mestertől. (Jézus és tanítványai, illetve az egész zsidóság arám nyelven beszéltek ebben az időben.) „*Ez megmagyarázva köszikla*” (az eredeti görög szöveg szerint: „*ami lefordítva Petrosz*”) – írja János apostol. Két nagyon hasonló, de mégsem azonos szó jelöli a 18. vers eredeti görög szövegében Pétert és azt a kösziklát, amelyre az egyház épül: „*De én is mondom néked, hogy te Péter [petrosz] vagy, és ezen a kösziklán [petra] építem fel az anyaszentegyházamat.*”

„A két szó jelentésében a következő különbség van: Petra = kő, köszikla, sziklás talaj. Petrosz: köszikláról levált kődarab vagy kis méretű kő. (Homérosz, Pindarosz, a görög tragédiaírók és Xenophon mind ebben az értelemben használják.)” (Bruno Corsani: *Péter primátusa és a péteri szolgálat az Újszövetségben*. Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Bp., 1980, 19. o.)

Az igeszakasz, valamint az egész Szentírás szövegösszefüggése alapján nyilvánvaló, hogy a jelképes köszikla, akiről ebben a kijelentésben szó van, maga Jézus Krisztus, az Üdvözítő, az élő Isten Fia, akit Péter előzőleg megvallott. Az alábbi tények teszik ezt egészen bizonyossá:

▪ A *Petrosz* (Péter) és *petra* (kőszikla) szavak alaki és jelentésbeli különbsége jelzi, hogy Péter apostol és az egyház rendíthetetlen alapja – noha valamilyen közösség és hasonlóság fennáll közöttük – nem azonosak egymással. A különbség éppoly fontos és hangsúlyos, mint a hasonlóság és a belső kapcsolat közöttük.

▪ Az Ószövetségben igen gyakori ez a kép: *Isten kőszikla* (5Móz 32,4; Zsolt 62,3 stb.).

▪ Két nevezetes ószövetségi jövendölés úgy szól az eljövendő Messiásról, mint *szegletkőről*, azaz kőszikla-fundamentumról, amelyre a Sionon, a Templom-hegyen Isten temploma, egyháza épül. Az építők megvetik, lebecsülik ezt a szegletkövet, de mégis a hatalmas, dicsőséges épület biztos alapja lesz, az Úr csodálatos munkája eredményeként: Zsolt 118,22–23; Ésa 28,16. Egy harmadik messiási prófécia úgy szól a Seregek Uráról, mint aki „egyeseknek szenthely lesz Izraelben, de ugyanakkor megütközés köve és botránkozás sziklája másoknak” (Ésa 8,13–14). Jézus egyértelműen önmagára alkalmazta ezeket a jövendöléseket, lásd Mt 21,42–44-et.

▪ Pál apostol – kétségkívül erre az ígére alapozva – a következőket írja az efézusi gyülekezet tagjaihoz intézett levelében: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és gyermekei az Istennek, akik felépítettetek az apostolok és próféták alapkövén, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus.” (Eféz 2,19–20) Pál apostol tehát pontosan érvényesíti hivatkozásában a *Petrosz* név és a *petra* szó jelentésbeli különbségét, és az egyház „szegletkövét”, fundamentumát Krisztussal azonosítja, míg az apostolokat (nemcsak Pétert!) „alapköveknek” nevezi. Rm 9,31–33-ban is Krisztust tekinti Sion szegletkövének, és „próbakőnek” Izrael számára.

▪ Péter apostol is hivatkozik Jézusnak erre a kijelentésére 1Pt 2,3–8-ban. Kitűnik az igeszakaszból, hogy ő maga is úgy ér-

tette Jézus hozzá intézett kijelentését, hogy az Úr a Mester, az a kőszikla-fundamentum, akire felépülnek, „ráépülnek” a benne hívők, mint az „*élő templom élő kövei*”.

▪ Péter apostolra nem alkalmazható az a meghatározás, hogy „*a pokol kapui nem vesznek diadalmat*” rajta. Alig néhány perccel Jézus kijelentése után ugyanis ez történt vele (lásd Mt 16,21–23-ban). Ugyancsak diadalmat vett rajta a démoni hatalom, amikor félelemből megtagadta Urát (Lk 22,32; vö. Mk 14,66–72). Még a pünkösdi utáni időből, Péter apostoli szolgálatának idejéből is feljegyzik egy elesését a Szentírás (Gal 2,11–14). Egyedül Jézus volt az, akin soha, semmiképpen nem vehetett diadalt „*a világ fejedelme*” (Jn 14,30). Ezért aki benne hisz és rá épít, az nem szégyenül meg, nem szenvedhet vereséget mindaddig, míg hozzá ragaszkodik, és rá támaszkodik.

▪ Ha Jézus kijelentése Péterre vonatkozott volna, és ezáltal kiemelte volna őt a többi tanítvány közül, nem lett volna semmi értelme a tanítványok között folytonosan megjelenő és éppen ezután az esemény után nemsokára ismét felbukkanó „*ki a nagyobb?*” vitának (Mt 18,1–3). Akkor Jézus megbízása eldöntötte volna ezt a kérdést. Ugyancsak összegegyeztetetlen lenne ezzel az ígérel az, hogy Péternek éppen a többi tanítvánnyal szembeni fölényérzetéből kellett kigyógyulnia. Erre utalt az a kérdés, amivel feltámadása után Jézus a tagadását megelőző fogadkozásra emlékeztette Pétert: „*Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél?*” (Jn 21,15; vö. Mt 26,33)

▪ Az ősgyülekezet semmilyen kiemelt megbízatásról nem tudott a tanítványok között, mert három apostolt egyenlőképpen tekintettek vezetőnek: „*Jakab, Kéfás [Péter] meg János, akik oszlopokul tekintetnek.*” (Gal 2,9)

▪ Péter nem tekintette magát többnek, mint „*presbitertársnak*” 1Pt 5,1–5 szerint. (*Preszbüterosz* = vén, tapasztalt vezető.)

A maga különleges kiváltságát csak abban látta, hogy „*Krisztus szenvedésének tanúja*” volt, és abban, hogy reménység szerint „*az ő megjelenő dicsőségének is részese*” lesz. Óvta presbitertársait a „*gyülekezetek feletti uralkodástól*”. Az egyetlen és igazi „*Főpásztor*”, Krisztus megjelenésére, és az ezzel kapcsolatos felelősségükre emlékeztette őket.

Ha Jézus szóban forgó kijelentésével Pétert kiemelt vezetővé tette volna az egész egyház felett, akkor nem szólhatott volna tanítványaihoz így: „*Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus.*” (Mt 23,8–10)

Mire vonatkozott akkor hát pontosan Jézus kijelentése? A magabizásra hajlamos Péternek szüksége volt egy szelíd, szívélyes intelemre a neki mondott elismerő szavak (Mt 16,17) után: Bár a neki adott prófétikus név is *kő*, mert *alapkő és oszlop* lesz Krisztus egyházában, az egyház örök, tökéletes és egyedüli *kőszikla-fundamentuma* mégis maga az Úr, a Mester, akiről Szentlélek által ihletett vallomásában szólt. Augustinus (Ágoston, † 430) így értelmezte ezt az igét:

„Ezen a kősziklán – mondta Jézus –, amelyet te, Péter, megvallottál, elismertél, amikor azt mondtad: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia« – építem fel az én anyaszentegyházamat, vagyis önmagamon, az élő Isten Fián építelek fel téged. Önmagamon építelek fel téged, és nem önmagamot terajtd.” (Idézi: A. Guyot: *Les pères de l’Eglise et la tradition*. k. n., Genf, 1955, 55–56. o.)

Jézus kijelentése prófétikusan utalt arra is, hogy egyházát hevesen támadják majd a démoni erők, elpusztítani azonban nem lesznek képesek.

Ami a kulcsokat illeti, a jelképes kifejezés értelméről Jézus szóhasználata egyértelműen tanúskodik: Lk 11,52. A *tudomány kulcsáról*, az Isten országa felől való helyes ismeretről van szó tehát. A *kulcsok*, illetve az *oldás és kötés* hatalmáról szóló kijelentését egyébként nemsokára megismételte Jézus, és valamenyny apostolra vonatkoztatta. Ez sem tekinthető tehát olyan kiváltságnak, amit kizárólag Péternek adott volna (lásd Mt 18,18; vö. 18,1).

10. tanulmány – 2014. szeptember 6.

Jézus tanítása a halálról és a feltámadásról

1

Mit tanított Jézus a halálról?

Jn 5,24–25 | Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az idő, és az most van, mikor a halottak hallják Isten Fiának a szavát, és akik meghallják,¹ élnek.

Lk 9,59–60 | Mondta pedig másnak: Kövess engem. Ő pedig mondta: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az én atyámat. Mondta pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat, te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát!

Mk 5,39 | Bemenvén [Jairus házába], mondta nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.

Jn 11,11–14 | Ezeket mondta, és ezután mondta nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt, de elmegyek, hogy felköltsem őt. Mondták azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus annak haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy álom-

¹ Pontosított fordítás szerint.

nak alvásáról szól. Ekkor azért nyilván mondta nékik Jézus: Lázár meghalt.

Hogy értendő az, hogy aki Jézus beszédét hallja és meghallja, azaz hisz annak, az „átment a halálból az életre”? Miért beszélt Jézus az élőkről is úgy, mint a halottakról (vö. Eféz 2,1)? Buzdít-e minket is a tragikus kép – hogy „halottak temetik a halottaikat” – a jelenleginél sokkal nagyobb buzgóságra abban a szolgálatban, hogy hirdessük Isten országa evangéliumát? Milyen kifejezést használt Jézus az első halál állapotának jelölésére, az ószövetségi kijelentésekkel összehangban?

Jézus kijelentése szerint minden ember a halál állapotában van, aki a bűn fogságában él, mert a bűn és a halál szétválaszthatatlanul összetartozik (Rm 5,12; 6,23). Aki azonban nem csak hallja, hanem meghallja Jézus tanítását Isten szeretettörvényéről mint az élet törvényéről, és ezzel együtt az ő helyettes áldozati haláláról, valamint szabadításáról szóló jó hírt, az már átlépett a halál útjáról az élet útjára.

Jézus szóhasználatának az igazságát szemlélteti Blaise Pascal alábbi hasonlata is: „Képzeljünk el magunknak egy csomó embert, láncra verve, egytől egyig halálra ítélve; naponta kivégeznek közülük néhányat a többi szeme láttára, akik pedig életben maradnak, a maguk sorsát látva társaikéban, fájdalommal, reménytelenül bámulják egymást, és várják, mikor következnek ők. Ez az emberi sors.” (*Gondolatok*. 199. töredék.)

A Jézus követésére ajánlkozó ember kijelentése, miszerint előbb szeretné eltemetni atyját, és azután követni Jézust, nem úgy értendő, hogy édesapja már a ravatalon lett volna, és csak a temetést kellett volna még elrendeznie. Az idős szülő haláláig ápolására utalt ez az ember, arra, hogy azután tudná Jézust jó szívvel követni. Jézus azonban annyira tragikusnak mutatta be az emberek helyzetét – „halottak temetik halottaikat”, és azt, hogy a ma még élők bármikor szó szerint halottá lehetnek –, hogy Isten országa evangéliumának hirdetését mindennél sürgősebbnek, minden másnál előbbre valónak jelentette ki. Vajon nem gondolkodunk-e mi is sokszor a szóban forgó emberhez hasonlóan: Egyszer majd Isten országa építésére akarjuk fordítani az időnket és az erőnket – fogadkozunk, és talán el is hiszszük, hogy így lesz –, de előbb még ezt meg azt és amazt is el akarjuk végezni. Vajon igazi tragikumában látjuk-e a körülötünk élő emberek helyzetét, állapotát? Serkent-e ez minket halogatás nélküli, odaadó szolgálatra az emberek megmentése érdekében?

Jairus lányának feltámasztása esetében Jézus ellenségei még kiforgathatták szavait – „a kislány nem halt meg, csak alszik” –, oly módon, hogy a gyermek nem volt még halott ténylegesen, hanem csak mélyen aludt, legfeljebb tetszhalott volt. Lázár feltámasztásánál viszont semmilyen lehetőségük nem maradt arra, hogy efféle magyarázattal éljenek, és tagadják, hogy Lázár a halál alvásával aludt el. Hiszen tanítványai félreértését (ők arra gondoltak, hogy a súlyos krízisben végre mélyen elalvó beteg sokszor visszatér a halál mezsgyéjéről, és elindul a gyógyulás útján) Jézus egyértelmű kijelentésével oszlatta el: „Lázár meghalt.” Kétségtelen tehát, hogy Jézus a halált nevezte alvásnak, összhangban az Ó- és Újszövetség számos más kijelentésével. Milyen csodálatos evangélium az, hogy a számunkra legyőzhe-

tetlen halálból visszahozni egy embert a teremtő Istennek csak annyi, mint egy alvót felébreszteni!

Mi a kulcsa Jézus egyik példázata megértésének, amelyre sokan úgy hivatkoznak, mintha Jézus öntudatos életről beszélt volna a halál után?

Lk 16,14.31 | Hallották pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők voltak, és csúfolták őt... Ő pedig mondta néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

.....

Kik voltak Jézus környezetében, kik hallgatták tanítását, mikor a gazdag és Lázár példázatát elmondta? A példatörténet végén egyetlen mondatba sűrítette Jézus az abból levonható tanulást. Van-e szó ebben a summázatban valamiféle halhatatlanságról?

Régi alapelv, hogy példázat hasonlatanyagára nem szabad dogmatikai tanítást építeni. (Vö. a fejezetben található másik sajátos példázattal, amelyre vonatkozóan ugyanez az alapelv érvényes.) Fontos megfigyelni, hogy kik voltak Jézus hallgatói, amikor elmondta ezeket a különleges példázatokat: „Hallották pedig mindezeket a farizeusok is, akik pénzszeretők voltak, és csúfolták őt.” (Lk 16,14)

Fontos dokumentum a halálra vonatkozó Jézus korabeli farizeusi elképzeléseket illetően Josephus Flavius: *Beszéd a görögöknek a hódásról* című töredéke. A farizeusok gondolkodásában ekkor már hellén és pogány hatásokkal is keveredett az Ószövetség tanítása. Idézzük azokat a részleteket, amelyekben egy az egyben ráismerhetünk a gazdag és Lázár példázatában szereplő fogalmakra:

„A hódás a világ rendezetlen, befejezetlen része, föld alatti világ, ahová ennek a világnak a világossága nem jut le, tehát nincs világosság, hanem szüntelen sötétség uralkodik. Ez a hely a lelkek számára van fenntartva, hol angyalok őrzik őket, és kinek-kinek élete és cselekedetei szerint bizonyos idejű büntetést osztogatnak...

Ebben a világban külön helye van az olthatatlan tűznek, amelybe, úgy gondoljuk, még senkit nem dobtak, de az Istentől meghatározott napra elő van készítve. Akkor az igaz ítélet kiosztja mindenkinek, amit megérdemel. A hamisakat, engedetleneket, bálványtisztelőket, tisztátalan kezűeket... örök büntetéssel büntetik meg. Az igazak pedig romolhatatlan, örök országot kapnak. Most az igazakat is a hódásba küldik, de nem oda, ahova a gonoszokat...

Van egy lejárati út abba a világba, s a kapunál a lelkek fölé rendelt angyalok vezetik az érkezőket, de nem egyformán. Az igazakat jobb kezükönél vezetik, és örömhimnuszokkal viszik a világosság honába... az atyák színe elé. Ott várakoznak az örök életre, amely a mennyben lesz, és ezt a világot követi. Az igazak várakozási helyét mi Ábrahám kebelének nevezzük...

A gonoszokat viszont bal kéz felől vonszolják a bűnhődés helyére. Nem önszántukból mennek, hanem erőszakkal hurcolják őket, mint foglyokat. A föléjük rendelt angyalok szidják őket, s rettenetesen néznek rájuk... odahúzzák őket a pokol mellé...

hallják szüntelenül a tűz ropogását, és annak hevétől szenvednek... A jövődő ítélet rettegetéseivel telnek el... De nemcsak ennyi ám, nem elég ez, hanem látják az atyák helyét (kórusát), és az igazakét... de köztük mély és széles szakadék van... és azon átmenni nem lehet.” (Josephus Flavius: *Discourse to the Greeks Concerning Hades*. In *The Complete Works of Josephus*. Kregel Publications, Grand Rapids, Michigan, 1960, 901. o.)

Josephus Flavius fenti leírása a farizeusok halál utáni élettel kapcsolatos elképzeléseivel összefüggésben arról tanúskodik, hogy Jézus korában részben már fertőzték a pogány hiedelmek Izrael halálról való gondolkodását. Az Ószövetségben ugyanis nyoma sincs a halál utáni öntudatos életnek. Ott csak a halál alvásáról és a feltámadás ígéretéről van szó. Valószínűleg főként a hellenizmus hatott a farizeusok felfogására e tekintetében. A feltámadás hitét ugyan határozottan fenntartották, de a halál öntudatlan alvásnak értelmezése tekintetében már nem maradtak meg szilárdan az ószövetségi kijelentések egységes bizonyítgatásánál.

Találó összegzés a példázatról az alábbi néhány sor:

„Krisztus ezt a példázatát a nép elképzelésére építette. Hallgatói közül sokan a halál és a feltámadás közötti öntudatos állapot tanát vallották. A Megváltó ismerte nézeteiket, és példázatát úgy fogalmazta meg, hogy e nézetükre építve fontos igazságokat véssen szívükbe. Olyan tükröt tartott hallgatói elé, amelyben a maga valóságában megláthatták, hogy milyen viszonyban vannak Istennel. Saját elképzeléseiket használta fel arra, hogy megértesse velük e nagyon fontos igazságot: nem a vagyon határozza meg az ember értékét.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. 176. o.)

Jézus tehát nem a túlvilági életről akar tanítást nyújtani e példázat által, hanem az anyagi javakhoz és a szegényekhez való helyes viszonyulásra intette hallgatóit.

3

Mit tanított Jézus a feltámadásról?

Jn 5,28–29 | Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására, akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.

Jn 6,39–40 | Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy azok közül, akiket nékem adott, senkit el ne veszítsek, hanem feltámasszam őt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz Őbenne, örök élete legyen, és én feltámasszam őt az utolsó napon.

Hogyan érzékeltette Jézus azt, hogy két különböző feltámadás kap helyet Isten üdvtervében? Miért kezdte vajon Jézus a két feltámadásról szóló bizonyosságtevését ezekkel a szavakkal: „Ne csodálkozzatok ezen...”? Kifejezőek-e azok az elnevezések, amelyekkel a két feltámadást megkülönböztette egymástól? Hogyan, milyen módon valósul meg a feltámadás? Nyilvánvalóvá tette-e Jézus, hogy mikor kerül sor a megváltott emberek haláltól való végleges szabadítására? Nyilvánvalóvá tette-e ezzel együtt azt is,

hogy a halálból való feltámasztás lényegében teremtő, isteni munka (vö. Rm 4,17)? Mi a jelentősége annak, hogy Jézus ismételten hangsúlyozta: az „Atya akarata” az, hogy az övéit feltámassza az utolsó napon (vö. 1Tim 2,4)?

Milyen bátorító, hogy Isten mindenképpen célba szeretné juttatni azokat, akik meghallják az Ő megtérésre hívó szavát! „Az az Atya akarata, hogy senki el ne vesszen” azok közül, akiket Jézushoz tudott vonzani!

„Milyen meggondolásból állítják, hogy nem támadhatunk fel? Mi nehezebb, megszületni vagy feltámadni, az-e, hogy ami sohasem volt, legyen, vagy hogy továbbra is legyen, ami egyszer már volt? Nehezebb-e vajon életre születni, mint az életbe visszatérni? A megszokás miatt az egyiket könnyűnek, a megszokás hiánya miatt a másikat lehetetlennek tartjuk. Paraszti észjárás!” (Pascal: *Gondolatok*. 222. sz. töredék.)

Felfedezhető-e Jézus tanításában olyasmi, ami a lélek halhatatlanságára utalna – akár az üdvösségben, akár a kárhozatban?

Lk 23,43 | Mondta néki Jézus: Bizony mondom néked ma, velem leszel a paradicsomban.

(vö.) **Mt 12,40** | Amiképpen Jónás három éjjel, három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az ember Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.

(Lásd még: **Jn 20,17**)

Mt 10,28 | Ne féljetez azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik, hanem attól féljetez inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.

4

Mk 9,43–44 | Ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt, mert jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. Ahol az ő férgük meg nem hal, és tüzük el nem aluszik.

(vö.) **Ésa 66,24** | Kimenvén látni fogják azoknak holttesteit, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgük meg nem hal, és tüzük el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

Mt 25,46 | Ezek elmennek majd az örök büntetésre,² az igazak pedig az örök életre.

.....

Miképpen zárja ki az összehasonlításként idézett két ige Lk 23,43-nak azt az értelmezését, miszerint Jézus azt ígérte volna a latornak, hogy még aznap együtt lesznek a paradicsomban? Hogyan mutatott rá Jézus arra, hogy a lélek is elpusztul a kárhozatban? (A „gyehenna” kifejezés a kárhozatra utal.) Mit emésztenek az olthatatlan tűz és a férgek Ésa 66,24 szerint, amit Jézus idéz Márk evangéliuma 9. fejezetében? Élő embereket vagy holttesteket? Mit jelent itt az „örök” szó? Vég nélkül pusztíthat a tűz és a féreg holttesteket? Mit jelent az „örök” szó Máté 25,46-ban is: vég nélküli büntetést vagy végérvényes, megsemmisítő büntetést?

Lk 23,43 eredeti szövegében nincsenek írásjelek. A kijelentés helyes értelmezésében (a teljes Írás szövegösszefüggésén túlmenően) az alábbi ígék segítenek:

² Pontosított fordítás szerint.

▪ **Mt 12,40**, amely szerint Jézus maga mondja, hogy harmadnapig „a föld gyomrában” lesz halálát követően, nem pedig a paradicsomban.

▪ **Jn 20,17**, amely szerint Jézus ugyancsak maga mondja, hogy a feltámadás napjának kora reggeléig nem járt még az Atyánál.

A lator maga is csak Jézus eljövendő hatalomátvételekor remélt üdvösséget (42. vers), amit Jézus bizonyára nem szándékozott helyesbíteni válaszával. A „*ma*” szónak az a jelentősége itt, hogy Jézus *ma*, *most*, amikor helyettes áldozatként életét adja a bűnösökért, teljes joggal ígér örök életet akár egy bűnbánó latornak is.

„Ezt a kifejezést, hogy a »lélek halandó«, ritkán használjuk. Ebben a formában én még nem is találkoztam vele olvasmányaim során. Hogy az ember halandó, ezt természetesnek tartjuk, és szoktunk beszélni a test halandóságáról is. Itt azonban megállunk, pedig ezzel csak féligazságot mondtunk ki, hiszen a lélek sem rendelkezik örök szubsztanciával, vagyis szintén alá van vetve a halandóságnak. Gondoljunk csak először is arra, amit Jézus mond, amikor így szól: »Inkább attól féljetelek, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.«” (Mt 10,28)³ Hasonló Jézus szavainak az értelme, amikor a feltámadásról beszél: »De akik méltónak ítéltetnek ama eljövendő világra, hogy részük legyen a halottak közül való feltámadásban, azok nem házasodnak majd, és férjhez sem mennek, sőt meg sem halhatnak többé...« (Lk 20,35–36) Eszerint a feltámadás után az ember nem halhat meg, mert akkor valóban megkapja a halhatatlanságot. Isten a maga életéből ad neki,

³ Mt 10,28-at és Lk 20,35–36-ot az újabb protestáns Biblia-fordítás szerint idézi a cikk.

vagyis Isten örök létében részesül, mely soha nem volt és nem is lehetne az emberé a kegyelem nélkül. Addig azonban az ember, és maga a lélek is – hiszen csak test-lélek emberről beszélhetünk – halandó.” (Dr. Szathmáry Sándor: A lélek halandóságáról c. írás előszavából. *Sola Scriptura Teológiai Szakfolyóirat*, 2008/3.)

▪ *Mk 9,44.46.48*-ban Jézus Ésa 66,24-et idézi, ahol nem élő emberek, hanem „holttestek” férgek és tűz általi feltartóztathatatlan, teljes pusztulásáról van szó, ami óriási különbség. A holttestek férgek és tűz általi megemésztése értelemszerűen nem tart sokáig, és utána csak a semmi marad vissza. Egyáltalán nem „halhatatlan féргеkről” és vég nélkül szenvedő kárhózzottokról beszélt tehát Jézus az ószövetségi ígét idézve.

(Eredetileg a testi Izraelre vonatkozott Ésaías 66,24 jóvendölése. Ha a babiloni fogság után meggyökerezett és kiteljesedett volna a megindult reformáció, és nem torzult volna el hamarosan legalista törvényeskedéssé, akkor Izrael valóban Isten népe lett volna a földön, ez pedig azt eredményezte volna, hogy Sátán minden népet összegyűjt ellenük háborúra. Isten közbelépését jóvendölte eredetileg a szóban forgó prófécia, ami után csak holttestek maradtak volna a csatamezőn, amelyet tűz és férgek semmisítenek meg a szemlélők elborzadására. Izrael azonban nem teljesítette a feltételeket, így ez a jóvendölés sem teljesedett be körükben Isten szabadításáról, hanem csak az emberi történelem legvégén, „Góg és Magóg” háborúja – Jel 20. fej. – lezárásaként semmisíti meg a kárhózzott ítélete az összes Isten és népe ellen lázadó bűnöst.)

▪ *Mt 25,46*-ban a „gyötrelmek” fordított szó (kolaszisz) jelentése: „büntetés.” Egyszerűen azt jelenti ki tehát ez az ige, hogy örökre szóló, elháríthatatlan, megsemmisülésig ható a kárhózzottára ítélt büntetése.

Hogyan hallgattatta el Jézus a feltámadást tagadó szadduceusokat? Mi a feltámadás biztosítéka?

Mk 12,24 | Jézus pedig felelvén mondta nekik: Avagy nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az írásokat, sem Istennek hatalmát?

Lk 20,37–38 | Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének mondja. Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene, mert mindenknek élnek önéki.

Miből származik a tévelygés Jézus kijelentése szerint, akár a halottak állapotáról, akár bármely más kérdésről van szó? Marad-e vissza valami megfogható az emberből a halál után a Biblia tanítása szerint? Miből támasztja fel akkor Isten az embert? – kérdezik sokan. Milyen választ ad erre a kérdésre Jézus Lk 20. fejezetéből idézett kijelentése? Rájönnénk-e magunktól, hogy Jézusnak ebben a kijelentésében benne foglaltatik a feltámadás ígérete, valósága? Miért éppen Mózes könyvéből bizonyította a feltámadás tényét Jézus a szadduceusoknak?

Mi marad meg, mi ébred fel, ha az emberi lélek eltűnik, mikor az élet lehelete távozik az emberből, a test pedig porrá lesz? Foghatóan valóban semmi nem marad meg az emberből. Jézus azonban rámutatott az alvás hasonlatába foglalt nagy titok

II. tanulmány – 2014. szeptember 13.

Jézus tanítása a végítéletről

1 *Ki lesz az utolsó ítélet bírója Jézus kijelentése szerint?*

Jn 5,22–27 | Az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta... Hatalmat adott néki az ítélettételre, mivelhogy Emberfia.

Mt 25,31–32 | Mikor eljön az Emberfia az ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd dicsőségének királyi székébe. Elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

Kit tart az utolsó ítélet bírójának a legtöbb keresztény? Miért adta az Atya ítélethozatali jogát „egészen” a Fiúnak? Ki lesz az ítélet végrehajtója is az idézett példázat szerint?

Isten – és ez mindhárom isteni személyre érvényes – a szeretet megtestesülése (1Jn 4,8). Az isteni szeretet a hiánytalan igazságosságot is magában foglalja (2Móz 34,16). Kétségtelen, hogy az Atya is tökéletes – együttérző, irgalmas és egyben igazságos – bírója lehetne az emberiségnek. Az ítéletet mégis egészen a Fiú-

nak adta, hogy az ítélőbíró személye által bizonyosságot adjon nekünk: a végső, egyetemes ítélet irgalmas, méltányos és igazságos lesz.

„Krisztus... saját magát jelentette ki az egész föld bírójának... A tőle kapott világosság szerint ítél meg mindenkit... Az a valaki, aki a világosságot adta, aki a leggyengédebb kéréssel szólítgatja az ember lelkét, hogy a bűn helyett a szentség számára nyerje meg, egyben a szószólója és bírója is... Ő, aki felvette a harcot a nagy csalóval, s korszakokon keresztül kereste, hogyan menthetné ki foglyait a kezéből, Ő az, aki minden lélek bírója lesz... Mivel átélte az emberi szenvedés kísértéseit és mélységeit, s megérti az emberi gyarlóságot és bűnösséget, s mivel érdekünkben győzelmesen ellenállt Sátán kísértéseinek, igazságosan és gyöngéden bánik az emberek lelkével, amelynek megmentéséért a vérét ontotta – ezért kapta az Emberfia az ítélkezés feladatát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 170–171. o.; az eredeti oldalszám szerint: 210–211. o.)

„Aki csak akarja, elmondhatja: Barátom az ítélő. Olyan főpap Ő, akit megindít sok-sok erőtlenségünk.” (Ellen G. White: *101. sz. kézirat*, 1897.)

Jézus főpapi voltából (Zsid 4,15; 7,26) eleve következik bírói tiszte. Izrael főpapjai bírók is voltak (lásd 1Sám 7,15). A nagy engesztelési nap főpapi szolgálata előképként ábrázolta Jézus bírói szolgálatát.

Mi „kárhoztatja” az Írást ismerőket a végítéletben? Milyen méltányos igazságosság érvényesül a végítéletben?

2

Jn 5,45–47 | Ne állítsátok, hogy én vádollok majd benneteket az Atyánál, van aki vádol titeket. Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én beszédeimnek?

Jn 12,48 | Aki megvet engem, és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa, a beszéd, amelyet szóltam, az kárhoztatja őt az utolsó napon.

Lk 12,47–48 | Amely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg. Aki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebb büntetettik. Valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle, és akire sokat bíztak, többet kívánnak tőle.

Mit jelent hinni Isten beszédének? Mi a gyakorlati bizonyossága annak, ha valaki hisz Jézus beszédeinek (vö. Lk 8,21; 1Thess 2,10)? Méltányosnak tartjuk-e a Lk 12,47–48-ban található alapelvet? Igazságos-e az, hogy aki nem tudta az Úr akaratát, de büntetésre méltó dolgokat cselekszik, az is megbüntettetik, de kevesebb, mint az, aki tudta Ura akaratát (vö. Rm 2,14–15)? Hogyan szemléltette Jézus alábbi hasonlatával azt, hogy mit jelent hinni az ő beszédének, azaz tisztelni és szeretni azt (lásd Mt 7,21.24–27)? Hogyan szemléltette Jézus az egytalentumos szolga esete által azt, hogy az is számításba jön az ítéletnél, ha valaki ismerte, tudta az ő akaratát (lásd Mt 25,26–27)?

„Lehetséges úgy kezelni a Bibliát, mint egy erkölcsi tanítást tartalmazó könyvet, és annyira figyelni rá, amennyi-

re ez összeegyeztethető korunk szellemével és a világban elfoglalt helyünkkel. Teljesen más azonban annak tekinteni, ami valójában: az élő Isten Igéjének, amelyben van a mi életünk. Az az élet és hatalom rejlik benne, amelynek át kell formálnia cselekedeteinket, szavainkat és gondolatainkat. Ha Isten Igéjét ennél kevesebbnek tartjuk, akkor valójában elvetjük.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet.* 258. o.)

Milyen óvásokat, figyelmeztetéseket fogalmazott meg Jézus a végítélettel kapcsolatban?

3

Jn 12,36 | Amíg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiaii legyetek!

Mt 5,25–26 | Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképpen a bíró kezébe ne adjon, a bíró pedig oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlőbe ne vessen téged. Bizony mondom néked, ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig.

(vö.) **Mt 18,23–24.27–28.31–34** | Hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki számot akart vetni az ő szolgálival. Mikor pedig számot kezdett vetni, hoztak eléje egyet, aki tízezer talentummal volt adós... Az úr pedig megszáván azt a szolgát, elbocsátotta őt, és az adósságot is elengedte néki. Kimenvén pedig az a szolga, találkozott eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós, és megragadván őt, fojtogatta, mondván: Fizesd meg nekem, amivel tartozol! ...Látván pedig szolgatársai a történeteket, felettébb megszorodtak, és elmenvén, mindent megjelentettek az ő uruknak. Akkor előhívatván őt az ő ura, mondta néki: Gonosz szolga! Minden adósságodat

elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem. Nem kellett volna-e neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik.

Lk 6,36–38 | Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas! Ne ítéletek, és nem ítéltettek, ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok! Megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik! Adjatok, néktek is adatik, jó mértéket, megnyomottat, megrázottat, színing teltet adnak öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, amellyel ti mérték.

Hogyan figyelmeztetett Jézus arra, hogy ha késlekedünk engedelmeskedni a világosságnak, akkor elveszítjük a világosság érzékelésének és értékelésének a képességét? Hogyan figyelmeztetett arra, hogy életidőnk hosszát sem ismerjük, ezért nem halogathatjuk dolgaink rendezését, hanem mindenkor úgy kell élnünk, mint akiknek már másnap vagy akár aznap Isten ítélőszéke elé kell állniuk? Mivel veszélyeztethetjük a leginkább azt, hogy az irgalmasság érvényesítése helyett csupán jogszerű igazság alapján ítéltsünk meg?

„Nem Isten vakítja meg az emberek szemét, nem ő keményíti meg a szívüket. Világosságot küld nekik, hogy belássák tévedéseiket, s biztonságos ösvényen vezethesse őket. E világosság elvetése miatt vakul meg a szem és keménye-

dik meg a szív. A folyamat gyakran fokozatos, és szinte észrevehetetlen. Isten szavából, szolgálói által vagy Lelkének közvetlen tevékenysége révén kapjuk a világosságot. Ha a világosság egyetlen fénysugarát is figyelmen kívül hagyjuk, a lelki felfogás részlegesen eltompul, és a világosság következő megnyilatkozását már kevésbé érzékeljük. Így növekszik a sötétség, míg végül az éj sötétje telepszik a lélekre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 272–273. o.)

„A gyűlölködés és bosszú szelleme Sátántól ered, ami arra készítette az embereket, hogy Isten Fiát megöljék. Aki gyűlöletet és irigységet melenget magában, ugyanazt a lelkületet ápolja, amelynek aratása: halál. A bosszú gondolatában ugyanúgy benne rejlik a gonosz cselekedet, mint a magban a növény...”

Ha Jézus ellenségeivel kell harcolnunk, ne viszonzunk rosszat rosszal... Isten ügyének védelmezője ne használjon olyan szavakat, amilyeneket a menny Fejedelme még Sátánnal való harca közben sem használt! Az ítélezést és kárhoztatást bízzuk Istenre!

...Ha azt állítjuk, hogy Istent szolgáljuk, de felebarátunkat megkárosítjuk, vagy vele szemben igazságtalanok voltunk, akkor... ezt a bűnt be kell ismernünk, és meg kell vallanunk, ha Istennel összhangban akarunk maradni. Ha felebarátunk esetleg sokkal nagyobb jogtalanságot követett el velünk szemben, mint mi öellene, ez még nem csökkenti saját felelősségünket. Mikor Isten elé járulunk, és eszünkbe jut, hogy valakinek panasza van ellenünk, szakítsuk félbe imánkat vagy hálaadásunkat, és keressük fel testvérünket, aki nehezten ránk, ismerjük be alázatosan hibánkat, és kérjük tőle bocsánatot! Ha valami módon kárt okoztunk testvérünknek, igyekezzünk hamar

jóvátenni. Ha akaratlanul is hamis bizonytságot tettünk valakiről, vagy szavait helytelenül értelmeztük, ha befo-lyását bármely módon megingattuk, menjünk el azokhoz, akikkel erről a testvérről beszéltünk, és összes ártalmas ki-jelentésünket vonjuk vissza!” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. 59–62. o.)

„A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusok rendjét jellemzi. Ahol a szeretet és a hit hiányzik, ott Krisz-tus sincs jelen... Rendszerint az igazságtalanságok elkö-vetői az elsők, akik másokat jogtalansággal gyanúsítanak, s embertársaik kárhoztatásával igyekeznek saját hibáikat fedezni vagy önmagukat mentegezni. A bűn által jutott az ember a gonosz ismeretére, s mihelyt az első ember-pár vétkezett, egymást kezdték vádolni. Így cselekszik az az ember, akit nem hat át Krisztus kegyelme.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. 129–130. o.)

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem ré-szesült Isten megbocsátó kegyelmében... Lehet, hogy Is-ten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szerete-tétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba került, mint mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűn-bánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bán-ta volna meg őket.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. 180–181. o.)

4 Milyen tanítást közölt Jézus a végítéletről a talentumok pél-dázata által?

Mt 25,20–21.24–25.28–30 | Előjövén az, aki az öt talentu-mot kapta, hozott más öt talentumot, mondván: Uram, öt ta-lentumot adtál nekem, íme más öt talentumot nyertem azokon. Az ő ura pedig mondta néki: Jól van, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te urad örömébe... Előjövén pedig az is, aki az egy talentumot kapta, mondta... Félvén elmentem, és elástam a te talentumodat a földbe, íme, megvan, ami a tied... [Mondta az ő ura:] Vegyétek el azért tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik és megszaporttatik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van. A haszontalan szol-gát vessétek a külső sötétségre, ott lesz sírás és fogvacogás.¹

Mi mutatja Jézus példázatában azt, hogy Isten mindenkitől a maximumot, a 100%-ot várja képességeihez és Isten ajándé-kaihoz képest? Szerénység vagy pedig önző kényelemszeretet volt az egytalentumos szolga valódi indítéka? Mulasztási bűn, pél-dául lelki restség, önző kényelemszeretet miatt is kárhozatra jut-hat eszerint az ember?

Az egytalentumos szolga félénknek látszik, aki nem kockáz-tat. Biztosabbnak tűnik számára, ha a megőrzésre rendezkedik be. Ezenkívül úgy gondolja, hogy ura kemény, célratörő² ember,

¹ Pontosított fordítás szerint.

² Az eredeti szövegben nem „kegyetlen”, hanem kemény, célratörő emberről van szó.

aki az ő egy talentumának a kamatoztatása nélkül is véghezviszi, amit akar. Jézus azonban leleplezi őt példázatában: nem félénk és szerény, hanem „rest”, önző.

„A gazda... a gonosz szolga... érveit ellene fordítja, és megmutatja, hogy magatartására nincs mentség. Isten olyan lehetőségekkel és eszközökkel ajándékozta meg, amelyekkel talentumát kamatoztathatta volna a gazda javára... Mennyei Atyánk nem igényel sem többet, sem kevesebbet tőlünk, mint aminek az elvégzéséhez képességet adott. Nem helyez szolgálaira elhordozhatatlan terheket... Mindazt, amit igényel tőlünk, meg tudjuk cselekedni az Ő erejével.

Isten felelőssé tesz személy szerint mindenkit, aki egy jottányival is kevesebbet tesz annál, mint amire képességet kapott. Az Úr pontosan felméri a szolgálat minden lehetőségét. Fel nem használt képességeinkkel éppúgy el kell számolnunk, mint azokkal, amelyeket kamatoztattunk. Isten számon kéri mindazt, amit képességeink helyes felhasználásával elérhettünk volna. Aszerint ítél meg minket, amit meg kellett volna tennünk, de nem tettünk... Még abban az esetben is, ha esetleg nem veszítjük el örök életünket, az örökkévalóságban látnunk kell képességeink kihasználatlanul hagyásának a következményeit. Az az ismeret és képesség, amelyet megszerezhettünk volna, de nem szereztünk, örök veszteség lesz...

Senki se gondolja, hogy önző, öncélú élet után beléphet Urának örömébe. Az önzetlen szeretet örömet nem élvezheti. Nem alkalmas a mennyre. Nem tudná értékelni a tiszta szeretet légkörét, amely betölti a mennyet... Az ítélet napján azok, akik itt a földön nem munkálkod-

nak Krisztusért, akik sodródnak az árral, akik minden felelősséget leráznak, akik csak magukra gondolnak, akik csak a maguk tetszésére élnek, a gonoszokkal együtt lépnek az egész föld Bírāja elé, és a Bíró ugyanazt az ítéletet mondja ki rájuk, mint a gonosztevőkre. Sokan, akik magukat kereszténynek vallják, nem törődnek Isten kívánalmival, és nem is látnak ebben semmi rosszat. Bár egész életüket öncélúan éltek le, mégis meglepődnek a »vegyétek el azért tőle a talentumot!« ítélet hallatán, akárcsak a példázatbeli hűtlen szolga. A zsidókhoz hasonlóan összetévesztik az áldások élvezését az áldások kamatoztatásával.

Sokan azzal a kifogással vonják ki magukat a keresztény szolgálatból, hogy alkalmatlanok rá. De vajon Isten az oka ennek? Nem, dehogyan! A saját restségük következménye, és rajtuk múlik, ha ez az állapotuk állandósul. Már most tapasztalhatják saját jellemükben a »vegyétek el azért tőle a talentumot!« ítélet kihatásait. Visszaéltek a kapott talentumokkal, és ezért kialszik életükben a Szentlélek fénye, az egyetlen világosság.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. 267–270. o.)

Mi lesz az a szempont, ami alapján Jézus oly biztosan választja szét – üdvösségre és kárhozatra – az embereket a végítéletkor, amint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől?

Mt 25,33–34.40–41.45 | A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak... Bizony mondom néktek, amit megselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiaik közül, énvelem cselekedtetek meg... Akkor szól majd a bal keze felől állókhoz is...

Bizony mondom néktek, amit nem cselekedtetek meg eggyel eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtetek meg.

.....

.....

.....

Nehéz dolog-e elválasztani a juhokat a kecskéktől? Ugye, összetéveszthetetlenek? Ráadásul keleten a juhok rendszerint fehérek, a kecskék pedig feketék. Van-e Istennek olyan szempontja, ami alapján abszolút biztosan választja szét az embereket üdvözülőkre és kárhozottakra? Mi ez a szempont? Megállapít-e Krisztus valamilyen erkölcsi bűnt vagy hitehagyást „a bal keze felől állítottaknál”? Milyen intést közvetít ez nekünk (vö. Jak 4,17)?

„Krisztus... úgy ábrázolta, hogy ama nap ítélete egyetlen szempont köré összpontosul. Amikor a népeket elébe gyűjtik, akkor csak két embercsoport lesz, s örökkévaló sorsukat az határozza majd meg, amit megtettek vagy elmulasztottak megtenni Krisztusért szegény és szenvedő embertársaik személyében...

Azok, akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, de becsben tartották, ápolták az alapelveket... Még a pogányok között is vannak olyanok, akik kinyilvánítják a jószág lelkületét... Bár Isten írott törvényét nem ismerik, de hangját már hallották, mikor szólt hozzájuk a természetben, és így tették meg azt, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek megérintette szívüket, és felismerték, hogy Is-

ten saját gyermekeinek ismerte el őket. A népek és a pogányok közül a legmegalázottabbak mennyire meglepődnek, és milyen boldogok lesznek, amikor az Üdvözítő ajkáról ezeket a szavakat hallják fülükbe csendülni: »Amennyiben megcselekedtetek eggyel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtetek meg« (Mt 25,40)...

Krisztus bal keze felől azok állnak, akik mellőzték őt, akik nem vettek róla tudomást, mikor a szegények és a szenvedők alakjában állt meg előttük, és akik nincsenek tudatában bűneiknek. Sátán megvakította őket. Nem vették észre, hogy mivel tartoznak testvérüknek. Önmagukkal voltak elfoglalva, és nem törődtek mások nyomorúságaival...

Az emberi lelkek milliói kiszolgáltatottak arra, hogy elpusztuljanak: a tudatlanság és a bűn láncával vannak megkötözve, és talán sohasem volt még alkalmuk arra, hogy halljanak Krisztus érettük való szeretetéről. Vajon, ha a mi helyzetünk és az övék felcserélődnék, szeretnénk-e, hogy valamit tegyenek értünk? Mindezt – amennyire csak tőlünk telik – kötelesek vagyunk megtenni értük. Krisztus életszabálya, amely az ítélet alkalmával vagy felment, vagy elítél, a következő: »Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal« (Mt 7,12)...

Azokat, akik másoknak szolgálnak, a Főpásztor fogja szolgálni... Ezek nem vágyakoznak izgató szórakozások után, vagy valamely, az életükben bekövetkező változásra. Érdeklődésük nagy kérdése az, hogy miként mentsék meg a pusztulásnak kiszolgáltatott lelkeket. Egymással való tárgyalásuk hasznos. A Megváltó iránti szeretetük egymással való egységbe vonja össze a szívüket.» (Ellen G. White:

Jézus élete. 554–558. o., az eredeti lapszám szerint: 637–641. o.)

6 Milyen tanítást ad Jézus a végítéletről a királyi menyegző és a tíz szűz példázata által?

Mt 22,10–14 | Kimenvén a szolgák az utakra, begyűjtötték mind, akiket csak találtak, jókat és gonoszokat egyaránt, és megtelt a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája. Mondta néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincs menyegzői ruhád? Ő pedig hallgatott. Akkor mondta a király a szolgáltnak: Kötözzétek meg lábait és kezeit, vigyétek, és vessétek őt a külső sötétségre, ott lesz sírás és fogvacogás.³ Mert sokan vannak az elhívottak,⁴ de kevesen a választottak.

Mt 25,1.3.6.8–10 | Hasonló lesz a mennyek országa ama tíz szűzhez, akik elővévén lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé... Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat... Éjfélkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! ...A bolondok mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig feleltek, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek, menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Mikor pedig venni jártak, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek övele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó.

³ Pontosított fordítás szerint. A „fogvacogás” emésztő félelemre utal.

⁴ Pontosított fordítás szerint.

Mi a közös a két példázatban? Mit jelképez a menyegző (vö. Jel 19,9)? Maga a király rendelkezett úgy, hogy akiket csak találnak, hívják meg a menyegzőre, tehát az ő parancsa alapján kerültek a meghívottak közé jók és gonoszok. Nem volt-e igazságtalan akkor a király, hogy számon kérte ezeken az utcáról behívott embereken a királyi menyegzőhöz illő ruhát? Mire utal a megkérdezett ember hallgatása? Volt-e mentsége, hozzájuthatott volna—e a menyegzői ruhához? Mit fejezett ki az, hogy mégsem öltött menyegzői ruhát? Miért zárta le Jézus a példázatot azzal a tanulással, hogy „sok a meghívott, de kevés a választott”? Elvértve akad csak az ítéletkor eszerint olyan ember, aki menyegzői ruha híján nem vehet részt a menyegzőn? Mit jelképez a menyegzői ruha (lásd Jel 19,7–8)? Miért szorulnak ki a bolond szűzek a menyegzőről? Mi hiányzott nekik? Mi volt az, amit csak későn próbáltak megszerezni? Mi volt tehát az összes különbség az okos és a bolond szűzek között?

Az olaj jelképének a magyarázatát lásd Zak 4,6-ban. Ezek szerint két dolog mindenképpen szükséges a királyi menyegzőn való részvételhez: a menyegzői ruha és az olaj. Hogyan függ össze e kettő? Lásd ehhez: Jel 19,8; vö. Ésa 64,5.

Nem int-e ez a két példázat is igen komolyan minket, csak úgy, mint a talentumok példázata? Hogy álluk az olajjal? És hogy állunk a ránk bízott munka elvégzésével (vö. 1Pt 4,17–18)? Az adventváró Miller-mozgalom hívői gyakran énekeltek egy

éneket: „Ó, de remeg a szívem: vajon Jézus, Mesterem, meg lesz-e elégedve velem?”

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete semmit sem ér. Az elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek munkája – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, nem tudja megszentelni szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán. A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot; szeretik azokat, akik hisznek az igazságban; mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedik, hogy régi természetüket szétzúzza.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. 303. o.)

„Keleten a gazdagok helyzetét kifejezte az is, hogy sok drága öltönyük volt (Ésa 3,6; 2Kir 10,22) (...) Gyakran adtak költséges öltönyöket, mint megtisztelő ajándékokat, különleges kegy jeleként (2Kir 5,5). A menyegzői lakomákon (Eszt 2,18) bőven osztogattak ajándékokat. Ha az adomány egy drága ruha volt, ésszerűen el lehetett várni, hogy azonnal viseljék, és hozzájáruljon az ünnep ragyogásához és dicsőségéhez. Az adomány elutasítása vagy semmibe vétele mindig az adományozó megvetését jelentette. A vendég vétkes volt a sértésben, amikor a lakomán alantas és ócska ruhában jelent meg. Nem érezte úgy, hogy bármit is szólhatna mentségére.” (Richard C. Trench: *Jegyzetek az Úr Jézus példázataihoz*. Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió, Bp., 2006, 55–56. o.)

12. tanulmány – 2014. szeptember 20.

Jézus tanítása az üdvösségről és az örök életről

Mit tanított Jézus az örök élet elnyerésének útjáról?

1

Mt 19,16–19 | Hozzájött egy ember, és mondta néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? Ő pedig mondta ...Ha be akarsz menni az örök életre, tartsd meg a parancsolatokat! Mondta néki: Melyeket? Jézus pedig mondta: Ezeket: ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy! Tiszteld atyádat és anyádat! Szeresd felebarátodat, mint magadat!

Jn 12,50 | Tudom, hogy az Ő [az Atya] parancsolata örök élet.

Mt 5,20 | Mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.

Mt 22,37–40 | Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

.....

Bejuthat-e Isten országába valaki anélkül, hogy belső azonosulással elfogadná ennek az országnak a törvényét? Miért mondta Jézus azt, hogy Isten parancsolata maga az örök élet, vagyis annak az alapja és biztosítója? Miben állt a farizeusok és írástudók igazsága, ami Jézus kijelentése szerint nem elég az örök élethez (lásd Lk 18,11–12)? Mi az a több igazság, ami feltétlenül szükséges (Mt 22,37–40; vö. Rm 13,10)? Az örök élet várományosának tartjuk magunkat, de vajon elménkbe és szívünkbe íródott-e már Isten szeretettörvénye (vö. Zsid 10,16)? Erről tanúskodnak-e cselekedeteink?

Íme, egy tömör magyarázat arra, hogy miért jelentette ki Jézus: „Tudom, hogy az Ő parancsolata örök élet.”

„Isten törvénye ugyanolyan szent, mint Ő maga. Akaratának megnyilatkozása, jellemének tükröződése, isteni szeretetének és bölcsességének kifejezése. A teremtés összhangja attól függ, hogy az összes lény és dolog, az étellel rendelkezők és az élettelenek, a Teremtő törvényével tökéletesen összhangban legyenek. Isten törvényeket hozott, amelyek nemcsak az élőlények összességét, hanem a természet működését is uralják. A világegyetemben mindent változhatatlan törvényeknek vetett alá, amelyek semmiképpen nem mellőzhetőek.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. 32–33. o.)

„Jézus nem időzött a törvény tételes tanításánál, de nem hagyta hallgatóit arra a következtetésre jutni, hogy Ő félre akarja tenni a törvény követelményeit... A farizeusok büszkék voltak a törvény iránti engedelmességükre, mégis olyan keveset tudtak annak elveiről a mindennapi gyakorlatban, hogy számukra az Üdvözítő szavai eretnenség-

nek hangzottak. Amikor elsöpörte a hulladékot, amely alá az igazságot temették, azt gondolták, hogy magát az igazságot távolítja el. Azt suttogták egymás között, hogy könnyen veszi a törvényt. Jézus olvasott a gondolataikban, és így felelt: »Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsém.« (Mt 5,17) Ha Isten törvénye megváltoztatható vagy visszavonható lenne, akkor Krisztusnak nem kellett volna elszenvednie törvényszegésünk következményeit. Jézus eljött, hogy megmagyarázza a törvény és az ember kapcsolatát, s engedelmes életével bemutassa: e törvény előírásai betarthatók.

A veszély ma is fennáll: sokan természetesnek veszik, hogy ők keresztények, egyszerűen azért, mert egyetértnek bizonyos hitelvekkel... De az igazságot nem valósítják meg gyakorlati életükben... Hitet tehetünk az igazság mellett, de ha ez nem tesz őszintévé, kedvessé, türelmessé, mennyei lelkületűvé, az igazság átok lesz számunkra, befolyásunk által pedig átokká válunk a világ számára.

Jézus sorra vette a parancsolatokat, és megmagyarázta követelményeinek mélységeit. Ahelyett, hogy érvényességüket kétségbe vonva egy pontocskát is elmozdított volna, megmutatta, hogy milyen messze ható elvek ezek, és leplezte, hogy milyen végzetes tévedést követnek el honfitársai a látszólagos engedelmséggel.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 258–261. o.; az eredeti oldalszám szerint: 307–311. o.)

Mi a szükséges első lépés ahhoz, hogy szívbeli összhangra jusunk Isten törvényével? Mi az, ami mindenképpen nélkülözhetetlen tehát az üdvösség elnyeréséhez?

Jn 3,3 | Bizony, bizony mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg Isten országát.

Mt 18,3 | Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.

Mt 5,8 | Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.

.....

Milyen kapcsolatban van egymással az újjászületés és a törvény lelki lényegének a megértése, valamint az egyetértésre jutás vele? A kisgyermek, mely tulajdonságaira utalt Jézus, amikor kijelentette, hogy hozzájuk hasonlónak kell lennünk ahhoz, hogy Isten országába beléphessünk? Kik tekinthetőek tiszta szívűnek? Csak Isten színéről színre látására vonatkozik, vagy pedig már a jelen életre is, hogy ők azok, akik Istent meglátják?

Senki sem tudja meglátni, felismerni önmagától Isten törvényének az igazságát és szépségét. Még kevésbé tud belsőleg azonosulni azzal. Amint az Írás mondja: „Természetes ember¹ nem foghatja fel az Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok néki. Meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” (1Kor 2,14) Olyan mélységű látásbeli, gondolkodásbeli változásra van szükség, ami annyira elüt az ember korábbi gondolkodásától, mint ha csak újrászületett volna. Ezért jelentette ki Jézus kategoriku-

san, hogy belső újjászületés nélkül senki sem üdvözülhet, nem lehet Isten országa polgárává. Hiszen, mint ezt az előző kérdésnél is láttuk, ehhez Isten törvényével kell belső összhangra jutni.

Mit jelent megtérni, azaz olyannyira megváltozni, hogy visszanyerjük a gyermekies lelkületet? Mi az, ami Isten szemében érték a gyermeki magatartásban? Az az őszinteség, hogy megtörtén ismeri el vétkét, és így folyamodik bocsánatért, segítségért. A felnőtt ember sokszor nehezen ismeri el elveszettségét, segítségre utalt voltát. Nehezen jut el oda, hogy olyan őszintén megvallja bűnét és kérje a bocsánatot, a segítséget, mint ahogy a kisgyermek meg tudja tenni. Ezenkívül a kisgyermek általában kételkedés nélkül, nyitott szívvel fogadják be Isten országának igazságait. Ezért mondta Jézus ugyancsak a gyermekekről: „Bizony mondom néktek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Mk 10,15)

„Napjainkban is igaz, hogy a gyermekek a legfogékonyabbak az evangélium tanítása iránt: szívük nyitott az isteni befolyás előtt, és elég erős a kapott leckék megőrzésére. A kisgyermek kereszténnyé válhatnak, koruknak megfelelő tapasztalatra tehetnek szert.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 442–443. o.; az eredeti oldalszám szerint: 515. o.)

A tiszta szív nem eleve romlatlan szív, mert a bűneset óta senki sem születik tiszta szívvel. A tiszta szív az önzéstől Isten kegyelme által megszabadított, megtisztított szív. Isten törvényével, ezáltal Isten jellemével csakis úgy tudunk összhangra jutni, ha Isten Szentlelke mindinkább megszabadít bennünket

¹ Pontosított fordítás szerint.

énközpontúságunktól. Csakis ezen az úton láthatjuk meg Isten jellemének és törvényének a tökéletességét már a jelen életben is, hogy ezáltal felkészüljünk arra, hogy majd színről színre is találkozassunk Istennel.

„Büntelen állapotában közösséget ápolt az ember azzal a Valakivel, »akiben a bölcsesség és az ismeret minden kincse van elrejtve« (Kol 2,3). Bűne elkövetése után azonban már nem talált örömet a szentségben, és azon igyekezett, hogy elrejtőzzék Isten színe előtt. Az újjá nem született szív ma is ebben az állapotban van. Mivel nincs összhangban Istennel, nem talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tud boldog lenni Isten jelenlétében, visszariadna a szent lényekkel való közösségtől. Még ha engedélyt nyerne is, hogy belépjen a mennybe, nem lenne öröm számára. Az önzetlen szeretetnek az a légköre, ami ott uralkodik – mivelhogy ott minden szív együtt dobog Isten végtelen szeretetével –, nem találna visszhangra lelkében. Gondolatai, érdekei, indítékai ellentétesek lennének azokkal a gondolatokkal, érdekekkel és indítékokkal, amelyek a mennyi büntelen lakóit uralják. Disszonáns hang lenne a mennyi dallamban. Kín szenvedés helye volna számára a menny, mert elrejtőzni kívánna az előtt a Valaki előtt, aki a menny Világossága, örömeinek forrása és középpontja. Nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem saját alkalmatlanságuk rekeszti ki őket a mennyi lények közösségéből. Isten dicsősége megemésztő tűz lenne számukra. Üdvöznék a megsemmisítő pusztulást, csak-hogy elrejtőzhessenek annak tekintete előtt, aki meghalt értük, hogy megváltsa őket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 16., 17. o.)

*Milyen alapon fognak akkor üdvözülni emberek az írott ki-
nyilatkoztatást nem ismerő pogányok közül is?*

Lk 13,29–30 | Jönnék napkeletről, napnyugatról, északról, délről, és Isten országában letelepednek. Íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.

.....
.....
.....

Jézus mind a négy égtájat említette. Az innen jövő üdvözülők rendelkeztek-e vajon földi életükben azzal az ismerettel Isten felől, amivel Izrael népe? Hogyan tette Jézus utolsókról és elsőkről szóló kijelentése egyértelművé, hogy nagy meglepetések lesznek az ítélet napján?

Jézus idézett kijelentése félreérthetetlenül arra utal, hogy az ókorban élt pogány népek közül is lesznek, akik üdvözülnek. Egyértelművé tette ezt egy másik kijelentésével is: „*Mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről, napnyugatról, és letelepednek Ábráhámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában.*” (Mt 8,11) Nincs-e ez ellentétben azokkal az igékkel, amelyeket az előző kérdésnél idéztünk? Semmiképpen. A pogányok közül sem üdvözülhet senki bizonyos szintű újjászületés, megtérés, tiszta szívhez jutás nélkül eredeti öröklött természetéhez képest. Ezekben az esetekben csakis arról lehet szó, hogy a tanúságtételre kiválasztott nép kötelelességmulasztása miatt elhanyagolt pogányok körében is ismeri az Úr a jobbra vágyakozókat, és a Szentlélek által hat lelkiismeretükre. Az önzés helyett

Isten szeretettörvénye felé tereli őket. „Az Úr kegyelmével telve a föld” – kétszer is szerepel a zsoltároknak ez a kijelentés (Zsolt 33,5; 119,64). A Szentlélek ott is munkálkodik tehát, ahol a hívő nép sajnos nem, mert nem teljesíti megbízatását. A Szentlélek nem pótolja az egyház Isten igazságát és evangéliumát tanító szolgálatát, de a szívekben mégis nagy változást tud létrehozni a lelkiismeretben való munkálkodása által (vö. Rm 2,14–15). A pogányok közül üdvözülők nagy örömmel fogadják majd a Krisztusról szóló evangéliumot, és végtelenül nagyra értékelik, hogy Isten munkálkodott értük Lelke által, így üdvözülhetnek, s egy csodálatos világ tárul ki előttük. Itt, a földön is nagy örömmel fogadták volna azt, amit csak ott ismerhetnek és érthetnek meg. Ha a földi egyház megkereste volna őket, és hűségesen tanúskodott volna nekik a rábízott üzenetről, boldogan fogadták volna már a földön is az igazság ismeretét.

4 Milyen magasabb létformában fognak élni az igazak feltámadásában részesülő emberek?

Lk 20,35–36 | Akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak, mert meg sem halhatnak többé, mert hasonlóak lesznek az angyalokhoz – Isten fiai, mivelhogy a feltámadás fiai.

.....

Milyen testben támadnak fel a megváltott emberek? Kikhez lesznek hasonlóak? Nem lesz halál, ennél fogva nem lesz földi értelemben vett házasság és születés sem – jelentette ki Jézus. Nem kell-e aggódnunk amiatt, hogy kevesebb boldogságban lesz részük a megváltottaknak, mint amiben részünk lehet a földön? Mit jelent az a kifejezés, hogy „akik méltókká tétetnek arra, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást”? Üdvözülhet-e bárki is a saját érdemei alapján?

A Szentírás világosan tanúskodik arról, hogy az angyalok Isten teremtményeinek magasabb rendjéhez tartoznak, mint az emberek. Magasabb rendű a természetük, nincsenek alávetve azoknak a fizikai törvényeknek, amelyeknek az emberek. Nagy sebességgel tudnak közlekedni például a világűrben (lásd pl. Dn 9,21–23). Természetes szemmel nem láthatjuk őket, de láthatóvá tehetik magukat, vagy Isten megnyithatja szemünket, hogy lássuk őket (lásd pl. 4Móz 22,31; 2Kir 6,17; Lk 1,11–12). A Szentírás azt is mondja, hogy Jézus feltámadt testéhez hasonló testben támadnak fel a megváltottak (lásd pl. Fil 3,20–21). Jézus is magasabb rendű emberi testben támadt fel, személyének tulajdonságait azonban maradéktalanul megőrizte.

Ha Isten annyira tudta az első teremtéskor, hogy mi teszi boldoggá az embert, akkor nyilván tudni fogja az ember és a föld újjáteremtésekor is, hogy mi az a legtöbb, illetve legjobb, amit az embernek adhat. „Aki győz, örökségül nyer mindent, én annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem” – hallotta János az Atya ígéretét Pátmosz szigetén (Jel 21,7). Mint mikor egy szülő mindent, a legtöbbet és a legjobbat akarja szeretett gyermekének adni – úgy fog cselekedni Isten is a megváltottakkal. „A régiek... még csak észbe sem jutnak” – olvassuk Ésaías könyvében (Ésa 65,17). Eszerint nem fog hiányozni semmi a korábbi,

földi életből, azt messze meghaladó lesz az új élet tökéletessége és boldogsága.

„Isten célja az volt (a teremtéskor), hogy az emberi családdal népesítse be újra a mennyet, ha engedelmesnek bizonyulnak minden szava iránt.” (Ellen G. White *Review and Herald*, 1884. február 24.)

A Szentírás szerint Sátán az angyaloknak mintegy harmad-részét állította maga mellé lázadásában (Jel 12,4). A teremtés után sajnos elbukott az ember, és Isten eredeti célja nem teljesülhetett. Jézus idézett kijelentéséből azonban arra következtethetünk, hogy a bűn tragédiájából kimentett emberekkel – akik örökre immúnisak lesznek az iránt, hogy a bűn útját kipróbálják – mégis megvalósul Isten terve. Ők alkalmasak lesznek arra, hogy betöltsék a bűnbe esett angyalok helyét. Úgy tűnik azonban, hogy egy speciális csoportot alkotnak majd, mert Jézus nem azt mondja, hogy angyalokká lesznek, hanem hogy „*hasonlóak lesznek az angyalokhoz*”.

Erre a roppant kiváltságra csak „*méltókká tétethetünk*”, Isten irgalmas ítélete, Krisztus főpapi közbenjárása folytán, Krisztus helyettes áldozata alapján (vö. Rm 6,23).

5 *Tétlenség, unalom jellemzi-e a megváltottakat az örök életben, amint azt sok keresztény is tévesen gondolja? Melyik ige fejezi ki leginkább, hogy az örök élet hallatlan érték, jelenleg számunkra alig felfogható ajándék?*

Mt 25,20–21 | Előjövén, aki az öt talentumot kapta, hozott más öt talentumot... Az ő ura pedig mondta néki: Jól van, jó és

hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe.

Lk 19,18–19 | Jött a másik, mondván: Uram, a te gírád öt gírárt nyert. Mondta pedig ennek is... legyen birodalmad öt városon.
Jn 3,16 | Úgy szerette Isten e világot, hogy ha az ő egyszülött Fiát adta, hogyha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

.....
.....
.....

Ha Jézus „sokra bízta” a talentumaikat kamatoztató hívőket, akkor van-e alapja annak a gyanakvásnak és aggodalomnak, hogy az új földön tétlenség, valamiféle mozdulatlanság és egyhangúság lesz a megváltottak osztályrésze? Miért hozott az Atya és a Fiú olyan hallatlan áldozatot? Ha Ő úgy látta, hogy az örök élet olyan érték az emberek számára, hogy érdemes neki a felfoghatatlanul nagy árat is megfizetni ezért, kételkedhetünk-e mi abban, hogy az örök élet valóban csodálatos kiváltság és kegyelmi ajándék?

Fogalmunk sincs, hogy mire utal ez a kijelentés: „*legyen birodalmad öt városon*”, annyi bizonyos azonban, hogy megbízatást, feladatot jelent. Abból is következtethetünk arra, hogy az új földön tevékenység és fejlődés lesz, hogy Isten angyalaihoz lesznek hasonlóak a megváltott emberek. Az angyalok pedig követtek, küldöttek, akik feladatot, megbízást teljesítenek. Azt sem tudjuk jelenleg, hogy pontosan mit takar az, amiről Jelenések könyve beszél, hogy a megváltottak „*királyok és papok lesznek*”

(Jel 1,6; 5,9–10). Azt azonban egyértelművé teszi ez a kijelentés is, hogy valamiképpen Isten tanúságtevői lesznek, feladatuk, szolgálatuk, magas megbízatásuk lesz.

„Isten nagy munkát szeretne elvégezni, és az eljövendő életben azoknak adja a legnagyobb örökséget, akik ebben az életben a legodaadóbban és legkészségesebben szolgálták őt... Határozd el, hogy minden kegyelmi ajándékot fejlesztesz. A jellemépítés minden szakaszában kedvesnek kell lenned Isten előtt... Ha hibákat követtél el, akkor is bizonyosan győzni fogsz, ha belátod tévedéseidet, és figyelmeztető jelzéseknek tekinted őket. Ily módon győzelmet kovácsolhatsz vereségeidből... Az isteni mintára kialakított jellem az egyetlen kincs, amelyet az eljövendő világba átvihetünk. Azok, akik e világban Krisztus irányítása alatt állnak, minden elnyert isteni jellemvonást magukkal visznek a mennyei hajlékokba, ahol majd folyamatosan fejlődhetünk. Milyen fontos tehát, hogy már ebben a világban is fejlesszük jellemünket!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. 240–242. o.)

„Az emberi nyelv elégtelen arra, hogy bemutassa az igazak jutalmát. Csak azok tudják meg majd igazán, hogy mi ez a jutalom, akik szemlélhetik is. Halandó elme nem foghatja fel Isten paradicsomának dicsőségét. Isten népe szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. Mindig a hajnal frissességét érezzük, amely sohasem ér véget. Tiszta közösség a szent lényekkel..., közösség az angyalokkal... Minden képesség, minden tehetség fejlődik, növekszik. A tudás bővülése nem fárasztja az agyat, nem meríti ki a tetterőt. Ott a leghatalmasabb vágyak is elérhetők... A világegyetem minden kincse tanulmányozásra tárul fel...

Az örökkévalóság lepergő évei folyamán gazdagabb és dicsőbb kinyilatkoztatásokat nyerünk Istenről és Krisztusról. S amint növekszik a tudásunk, úgy növekszik szeretetünk, tiszteletünk és boldogságunk is... Az egész világegyetem tiszta. Az egész, nagy teremtett mindenségen az összhang és az öröm egyetlen üteme lüktet át. Tőle – aki mindent teremtett – árad szét az élet, a világosság és a boldogság a végtelen tér birodalmain át. Az atomtól a legnagyobb égitestig, minden élő és élettelen tökéletes szépségben és örömmel hirdeti, hogy »Isten a szeretet«.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*. A küzdelem befejeződött c. fej.)

Milyen kijelentést tett Jézus a megváltott emberek átmeneti és örök otthonáról?

6

Jn 14,2–3 | Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

Mt 5,5 | Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

Mt 25,34 | Akkor ezt mondja majd a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta!

.....

Hol van „az Atya háza”, ahová Jézus magával viszi megváltottait visszajövetele után? Hol lesz azonban a megváltottak végső otthona? Honnét idézte Jézus azt az kijelentését, hogy „a szelídek öröklik a földet”? Mit jelent az, hogy valaki örököl, átadnak neki egy örökséget? Felismerhetjük-e a következetesen alkalmazott „örököl” kifejezés kapcsán azt, hogy Isten azáltal teszi teljessé a megváltás tervét, hogy a teremtés utáni állapotot állítja vissza (lásd 1Móz 1,28.; vö. Zsolt 8,5–7)? Mit értsünk azon, hogy Isten „a világ megalapítása óta” készíti a megváltottak számára a végső otthonát?

Szükségszerű, hogy Jézus magával vigye a mennybe a megváltottakat eljövetele nyomán, hiszen a hét utolsó csapás utáni Föld alkalmatlan lesz arra, hogy emberek lakjanak rajta. Ezenkívül óriási kiváltság, hogy a megváltottak beléphetnek a világmindenség központjába, szemtől szembe találkozhatnak az Atyával és Isten angyalaival. Itt ünneplik „a Bárány menyegzői vacsoráját”, vagyis a megváltás műve végső diadalának nagy ünnepét. Kimondhatatlan öröm lesz ez mind a megváltottak, mint pedig a menny lakói számára (lásd Jel 19,6–9).

Isten azonban mindent helyre akar állítani, amit a bűn elrontott. Az ezer év végén – miután a kegyelmet visszautasító emberek felett is végrehajtatott az ítélet, és eltűnt a bűn minden nyoma – Isten újjáteremti a földet, és a megváltottaknak adja örökségül. A Megváltó nem csak az örök életet ajándékozza az övéinek, hanem eltékozolt örökségüket, a Földet is visszaadja nekik, újjáteremtett állapotában. Dávid is énekelt már erről ihletett zsoltárában: „Az elvetemültek kivágattatnak, de akik az Urat félik, öröklik a földet... A szelídek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békességben... Az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak.” (Zsolt 37,9.11.29)

És hogy az áldások sokaságának még mindig ne legyen vége: a menny is a földre költözik majd. Isten székhelye áttétezik erre a bolygóra, ahol Isten Fia emberré lett, ahol a kárhozat gyötrelmeit élte át érettünk. Félreérthetetlenül szól minderről a Szentírás: Jel 22,3–4.

13. tanulmány – 2014. szeptember 27.

Jézus tanítása az ő visszajöveteléről

1

Hogyan utalt Jézus szolgálata legelején arra, hogy az ő első eljövetelével nem valósul meg még mindaz, amit az ószövetségi próféták a Messiás eljöveteléről mondtak? Mi az, ami csak második eljövetelekor teljesedik be?

Lk 4,16–21 | Ment [Jézus] Názáretbe, ahol felneveltetett. Bement szokása szerint szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni. Adták néki az Ésaías próféta könyvét, Ő pedig a könyvet feltárván, arra a helyre nyitott, ahol ez van írva: Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdesse, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdesse az Úr kedves esztendejét. Behajtván a könyvet, átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenki szemei őreá voltak függesztve. Ő pedig kezdett hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra!

(vö.) **Ésa 61,1–2** | Az Úr Isten Lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak. Elküldött, hogy bekössöm a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást, hogy hirdesse az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk

büntető igazságszolgáltatásának¹ napját, hogy megvigasztaljak minden gyászolót.

.....

.....

.....

Hol hajtotta be Jézus az Ésaías próféta könyvét tartalmazó könyvtékercset? Állapítsuk meg ezt, az evangéliumi leírást az idézett ésaíasi igeszakasszal összevetve! Miért volt fontos hallgatói, kortársai számára annak tisztázása, hogy mi az, amit a Messiás első eljövetelekor teljesít be küldetéséből, és mi az, amit csak második eljövetelekor fog megvalósítani?

Találó az a hasonlat, hogy ha valaki egy országúton halad, és bizonyos távolságban előtte két fa van egymás mögött, akkor ő messziről csak egyet lát, majd közelebb érve az elsőhöz, meglátja a mögötte lévő másikat is. Így voltak az ószövetségi próféták is, akik bizonyos távolságból szemlélték a Messiás személyét és munkásságát, a nekik adott isteni kijelentés alapján. Ők még nem tudták szétválasztani, hogy mi tartozik a Messiás küldetéséből első eljöveteléhez, és mi a másodikhoz. Nem láthatták még világosan azt, hogy a Messiás először azért jön, hogy meghirdesse Isten kegyelmének „kedves esztendejét”, és második eljövetelekor fogja majd megvalósítani a végső, egyetemes igazságszolgáltatás nagy művét. Keresztelő János is ezért bizonytalanodott el börtönében egy rövid időre afelől, hogy valóban Jézus-e a megígért Messiás.

¹ Pontosított fordítás szerint.

„Az Üdvözítő tanítványaihoz hasonlóan Keresztelő János sem értette meg Krisztus országának természetét. Azt várta, hogy Jézus majd elfoglalja Dávid trónját, de ahogy múlt az idő, s az Üdvözítő nem jelentette be igényét a királyi hatalomra, János összezavarodott, és aggódni kezdett... Azt várta, hogy az emberi büszkeség és hatalom magaslatai megdőlnék. Úgy mutatott a Messiásra, mint akinek szórólapát van a kezében, megtisztítja szérűjét, és csűrőbe takarítja a gabonát, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel... De Jézus látszólag megelégedett azzal, hogy tanítványokat gyűjtött maga köré, és gyógyította, tanította a népet... A pusztai próféta számára mindez felfoghatatlan titoknak tűnt. Ha a megígért Szabadító megjelent, és János hűségesnek bizonyult a munkájában, vajon nem dönti-e meg most Jézus az elnyomó hatalmát, és nem szabadítja-e ki követét?

De Keresztelő János nem adta fel a Krisztusba vetett hitét. A mennyei szózat és a leszálló galamb emléke, Jézus szeplőtlen tisztsága, a Szentlélek ereje, amely megnyugodott Jánoson, amikor az Üdvözítő jelenlétében volt, és a prófétai Írások bizonyágtétele mind azt tanúsította, hogy a názáreti Jézus volt a megígért Messiás.

János nem osztotta meg kétségeit és aggodalmait a társaival. Elhatározta, hogy üzen Jézusnak, és Őt magát kérdezi meg. Két tanítványt bízott meg ezzel, abban a reményben, hogy az Üdvözítővel folytatott beszélgetés megerősíti hitüket, és bizonyosságot jelent majd testvéreiknek is. Arra vágyott, hogy Jézus néhány szót közvetlenül neki is üzenjen...

A tanítványok elvitték az üzenetet, és ez elégnak bizonyult. János felidézte a Messiásról szóló próféciaát (Ésa

61,1–2). Jézus Krisztus tettei nemcsak Messiásnak jelentették ki Őt, hanem azt is megmutatták, milyen módon fogja megalapítani országát. János számára ugyanaz az igazság tárult fel, amely egykor Illésnek a pusztában (1Kir 19,11–12).” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 176–178. o.; az eredeti oldalszám szerint: 216–218. o.)

Milyen kijelentéseket tett Jézus visszajövetelének az idejére vonatkozóan?

2

Mk 13,32 | Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.
Ap csel 1,6–7 | Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdezték őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izráelnek? Mondta pedig nekik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett.

.....

Elbizakodott-e az az ember, aki bármilyen módon meghatározni próbálja Jézus eljövetelének legalábbis az esztendőjét? Nem olyat vél-e meghatározni, amit még az angyalok sem, sőt a Fiú sem tud? Mi mutatja Az apostolok cselekedeteiből idézett igeszakaszban azt, hogy Jézus tanítványai még közvetlenül az Ő mennybemenetele előtt sem látták világosan, hogy a Messiás ítélő és helyreállító munkájának ideje még nem jött el? Elég

kategorikus-e Jézusnak az a kijelentése, hogy az Ő második eljövetele idejének a meghatározását „az Atya a maga hatalmába helyezte”?

Nem tudunk ezen a földön pontos magyarázatot adni arra, hogy ezt az időpontot miért tartja az Atya kizárólagosan a maga hatalmában, és ennél fogva még a Fiú sem tudja előre az időt. Annyit érthetünk meg csupán a Szentírás egyes kijelentéseiből, hogy „be kell érniük” bizonyos folyamatoknak. Ezért hasonlítja a Biblia Jézus eljövételét „aratáshoz és szürethez” (Mt 13,39; Jel 14,14–20). Téves azonban az a gondolat, hogy a gonoszság beérésére kellene várni. Az már túlrejt, olyannyira, hogy Isten angyalainak „vissza kell fogni a szeleket” (Jel 7,1–3). Világosan szólt Jézus egyik példázatában arról, hogy Isten a gabona, azaz hívő népe beérésére, a hívő egyház felkészülésére vár: „Mihelyt a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás elérkezett.” (Mk 4,29) Ennek megfelelően inti a hívőket Péter apostol: „Milyeneknek kellene lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetitek² Isten napjának eljövését?” (2Pt 3,11–12)

Ugyancsak Péter apostol írja: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint késelemnek tartják némelyek, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarva, hogy némelyek elvesszenek...” (2Pt 3,9) Isten hosszan tűrésének a határait senki nem tudja Őrajta kívül. Egyedül az ő bölcsessége és abszolút tudása tudja meghatározni azt a pillanatot, amikor nincs tovább értelme Krisztus közbenjárásának, nincs már egyetlen ember sem, akinek a megtérésére remény lenne még, aki miatt értelme lenne a kegyelemidő meghosszabbításának.

² Pontosított fordítás szerint.

„Újra és újra figyelmeztetést kaptam az időmeghatározást illetően: Isten népe számára soha nem lesz többé időn alapuló üzenet. Sem a Szentlélek kitöltésének, sem Krisztus eljövételének pontos idejét nem fogjuk megtudni... Soha nem mondhatjátok azt, hogy egy, kettő vagy öt év múlva fog jönni. Ugyanakkor későbbre se toljátok eljövételét, azt állítván, hogy talán tíz vagy húsz év múlva sem fog eljönni...”

Fogadjuk el a kinyilatkoztatott dolgokat magunk és gyermekeink számára, és ne törekedjünk annak megismerésére, amit a Mindenható elrejtett előlünk... Levelek érkeztek hozzám, melyekben azt kérdezik, kaptam-e határozott világosságot a próbaidő végének idejére vonatkozólag... Nem tudok nektek időt mondani, mikor történik meg a Szentlélek kitöltése, amikor a hatalmas angyal lejön a mennyből, és egyesül a harmadik angyallal a munka befejezésére a földön. Üzenetem az, hogy egyedül akkor vagyunk biztonságban, ha felkészülünk a mennyből jövő felüdülés idejére, azáltal, hogy lámpásainkat égve tartjuk. Krisztus azt mondta, hogy vigyázzunk, mert amely órában nem gondolnánk, abban jön el az Emberfia. »Vigyázzatok és imádkozzatok!« – ezt az utasítást adta a Megváltó.” (Szelvények Ellen G. White írásából. I. köt., Advent Kiadó, Bp., 1999, 179–183. o.)

Elutasította-e viszont Jézus a visszajövetele jeleire vonatkozó kérdést?

Mt 24,3/b–4.32–33 | [A tanítványok kérdezték:] Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek, és micsoda jele lesz a te

eljövetelednek és a világ végének? Jézus felelvén mondta nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket! ...A fügefáról vegyétek pedig a példát: amikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Azonképpen ti is, amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.

.....

.....

.....

Mire utal a természetből vett hasonlat? Abból, hogy a fák rügyezni kezdenek, megtudható-e a nyári időjárás kezdete pontos dátum szerint? Mi az, ami viszont a természeti törvény ereje által biztos? Érvényes marad-e ez a hasonlat egészen Jézus visszajöveteléig, akkor is, ha az időjárás ma nagy kilengéseket mutat (vö. 1Móz 8,22)?

Krisztus visszajövetelének a reménysége annyira elhalványult általában a kereszténység körében, hogy az idők jeleire való bármilyen utalást eretnekségnek tekintenek. Abból a tényből, hogy a pontos időt nem tudhatjuk, azt a következtetést vonják le, hogy egyáltalán semmit sem tudhatunk Jézus eljöveteléről. Nincs mit beszélni erről, mondják, egyszer majd itt lesz – így is, úgy is váratlanul jön. Csak a fanatikusok vizsgálódnak örökké az idők jeleit kutatva. Sajnos ez a hozzáállás ma már az advent-nép körében is szélteben-hosszában terjed, megcsúfolva adventváró hitvallásunkat. A korszellemhez igazodók, a világba és a mai kereszténységbe beilleszkedni kívánók régimódi adventizmusnak, fanatizmusnak kiáltanak ki bárminemű foglalkozást

az idők jeleivel. Ironikusan, gúnyosan beszélnek azokról az adventhívókról, akik e jeleket figyelik, mintha csakis negatívan és szélsőségesen lehetne foglalkozni az idők jeleivel.

Jézus azonban világosan szólt arról, hogy ha a pontos időt nem is, de azt, hogy Ő mikor van már „közel, az ajtó előtt”, tudni lehet, és tudni is kell az idők jelei alapján. Valóban szólt arról, hogy a világ nagy tömegeit váratlanul éri visszajövele, de ezt tragédiának mondta. Kijelentette, hogy az övéinek – az idők jeleire ügyelve – folytonosan virrasztaniuk kell, hogy semmiképpen ne érje őket váratlanul az a nap: „Figyeljétek, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő... hogyha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.” (Mk 13,33.36) „Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek... és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap!” (Lk 21,34)

Jézus kijelentései alapján írja Pál apostol is: „De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne meg titeket... Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok!” (1Thess 5,4.6)

„Miképpen a halál napját és óráját semmiképpen nem tudhatjuk meg, azonképpen Isten Fiának eljövetelét sem tudhatjuk. Azért mondja Krisztus, szólván az ítélet napjáról: Azt a napot senki nem tudhatja, még Istennek angyalai sem, sem pedig a Fiú, hanem csak az Atya... Semmiképpen nem tudhatjuk az ítélet napját, óráját, hetét, havát, esztendejét, mindazáltal sok bizonyos jeltől eszünkbe vehetjük, hogy az Isten Fiának napja az ajtó előtt, azaz felette igen közel van... Bolondok annak okáért azok, kik bizonyos esztendő tulajdonítanak, és azt mondják, hogy egy vagy két esztendő múlva az ítélet meglészen, mindazonáltal vannak bizonyos jelenségek, melyekből nyilván

megtetszik, hogy közel vagy messze legyen.”³ (Károlyi Gáspár: Micsoda jegyekből ismerhetjük meg Isten ítéletének közel való voltát? 1563. In *Károlyi Gáspár, a gönci prédikátor*. Magvető Kiadó, Bp., 1984, 120–121. o.)

4

Milyen előjeleket sorolt fel Jézus?

Mt 24,6–8 | Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről. Meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek, járványok⁴ és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a vajúdási fájdalmak⁵ kezdete.

Lk 21,7–9 | Megkérdezték pedig őt [a tanítványok], mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek, és mi lesz a jel, mikor mindezek meglesznek? Ő pedig mondta: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket, mert sokan jönnek el az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok, és az idő elközelgett. Ne menjetek azért utánuk. Mikor hallotok háborúkról és zendülésekről, meg ne rémüljete, mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jön mindjárt a vég.

Mt 24,14 | Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek, és akkor jön el a vég.

Lk 21,26–27 | Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekégre következnek,

³ A régies szöveget a mai magyar nyelvhez igazítva idéztük.

⁴ Pontosított fordítás szerint.

⁵ Pontosított fordítás szerint.

mert az egek erősségei megrendülnek, akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel.

Mire utal a „vajúdási fájdalmak” hasonlat? Mi bizonyos, amikor a szülő asszony vajúdási fájdalmai megkezdődnek? Ugyanezt a hasonlatot lásd még: Jn 16,21–22; 1Thess 5,3. Csak a hívő nép beszél az idők jeleiről, „az idő elközelgetéséről”, vagy pedig hamis tanítók is, „Jézus nevében”? Ők vajon hogyan értelmezik az idők jeleit (vö. 1Thess 5,3; Jer 23,16–20)? Helyes-e, ha az idők jeleit látva félelem, rémület fog el bennünket? Miért akarja Jézus tudatosítani tanítványai számára, hogy „nem jön mindjárt a vég”? Melyek azok a jelek viszont, amelyekhez Jézus az alábbi megjegyzéseket fűzi: „akkor jön el a vég”; „akkor meglátják az Emberfiát”?

A „vajúdási fájdalmak kezdete” kifejezés arra utal, hogy ezek a válságjelenségek – a hasonlatnak megfelelően – egyre inkább sűrűsödnek és súlyosbodnak. Mindannyiunkat foglalkoztat a kérdés, hogy vajon benne vagyunk-e már ebben az időszakban, megkezdődtek-e már a vajúdási fájdalmak? Bár nem tudjuk, hogy mi következik még ezután Jézus eljöveteleig, nem lesznek-e még markánsabbak, még kézzelfoghatóbbak a jelek, mégis határozottan igennel válaszolhatunk a kérdésre. Azon az alapon tehetjük ezt, hogy az egész föld és az egész emberiség pusztulásának a lehetősége az egymásra halmozódott válságok miatt ma már közzismert, közzsájon forgó fogalom. Nő is az emberek

között a jövő miatti félelem, aggodalom. Jézus azonban arra szólítja fel tanítványait, hogy ők ne rémüljenek meg. Nekik tudniuk kell az ő világos útbaigazítása alapján, hogy „ezeknek meg kell lenniük, de ez még nem itt a vég... nem jön mindjárt a vég”. Azért is fontos ezt világosan látniuk, hogy ne gondolják azt, hogy a kegyelemidő szinte már lejárt, evangéliumhirdető munkájuknak ezért nincs többé értelme. Ellenkezőleg, a „vajúdási fájdalmak ideje” az Ige intenzív magvetésének az ideje.

A vég előtt ki kell még bontakoznia egy nagy vallási konfliktusnak, amit az idéz elő, hogy hamis próféták, hamis tanítók másképpen értelmezik az idők jeleit. (Lk 21,8-on kívül lásd még ezzel kapcsolatban Mt 24,11-et is.) Azt vallják, hogy a szóban forgó jelek összefogásra, vallási megújulásra serkentik az emberiséget, és ennek nyomán beköszönt majd a régóta várva várt békekorszak. Nagy lesz a harag, sőt a gyűlölet azok ellen, akik az Írások szerint értelmezik a jeleket, és ezt az üzenetet hirdetik: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája.*” (Jel 14,7)

Két olyan jel van azonban, amelyeknek a feltűnése már valóban azt jelenti, hogy itt a vég. Az első ilyen jel a hiteles evangélium Szentlélek kiáradása nyomán megvalósuló, felrázó, döntésre készítő hirdetése. Ezzel lezárul a kegyelemidő, ezt követően már csak a „nyomorúságos idő”, a hét utolsó csapás van hátra. (Mt 24,14-nek az az értelmezése, miszerint azáltal teljesedik ez az ígélet, hogy a második adventről szóló üzenet fokozatosan kiterjed az egész világra – téves. Az „*Isten országának ez az evangéliuma*” kifejezés a hiteles evangéliumra, a Jézus által hirdetett evangéliumra vonatkozik, szemben a hamis tanítók magyarázataival. A „*bizonyosságul*” szó pedig arra utal, hogy lelkiismeretbe világító, döntést sürgető erővel fog hangzani ez az üzenet a késői eső kiárasztása nyomán.) A csapások végén pedig

„*az egek erősségei is megrendülnek*” – ez már a közvetlen előzménye Jézus megjelenésének az ég felhőiben.

Van-e valami alapja annak a keresztények között széles körben elterjedt várakozásnak, miszerint egy „aranykorszak” – tömeges megtérések és a kereszténység diadala – előzi meg Jézus eljövételét?

Mt 24,12.37–39 | Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül... Amiképpen a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta, akképpen lesz az Emberfiának eljövele is. (vö.) **1Móz 6,5.11–12** | Látta az Úr, hogy megsokasodott az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz... A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással. Tekintett azért Isten a földre, és íme meg volt romolva, mert minden test megromtotta az ő útját a földön.

.....

Van-e helye valamiféle aranykorszaknak abban a felsorolásban, amelyet Jézus nagy prófétikus beszéde tartalmaz arra vonatkozóan, hogy mi minden előzménye lesz az Ő visszajövetelének?

Ráismerhetünk-e Noé napjainak jellegzetességeire korunkban? Saját józan ítélőképességünk szerint is eldönthetjük, hogy vilá-gunk jelenlegi állapota egy aranykorszak kialakulásának a re-ményességét kelti, vagy pedig inkább a vízözön előtti világ állapo-taira hasonlít, amely a katasztrófa felé halad?

Az említett téves béke- vagy aranykorszak váradalma Jele-nések könyve 20. fejezete, azaz a millennium téves értelmezé-séből fakad. A constantinusi fordulat óta létezik a szóban for-gó várakozás, és sajnos később – nagyrészt a Római Katolikus Egyháztól – a protestantizmus is átvette ezt a téves nézetet. Ma erre alapozzák a keresztény nemzetek, a keresztény Európa, a keresztény Amerika, a keresztény világ eszméjét, illetve azokat a törekvéseket, amelyek ennek megteremtésére irányulnak. Ezek a felekezeti és vallásközi ökumenikus mozgalom, vala-mint a világi és egyházi hatalom egyesítésének a szándéka. Két példa erre, egy katolikus és egy protestáns szerzőtől:

„Amikor Jézus világvégi eljövételéről szólunk, kerülnünk kell annak látszatát, mintha ez az eljövétel helyváltoztatással jár-na... Az egész emberiség olyan változáson megy keresztül, hogy mindenki kénytelen lesz megtapasztalni a láthatatlanul állan-dóan köztünk élő, dicsőséges Krisztust. Így tehát Krisztus vol-taképpen nem jön el hozzánk, hanem a világ érkezik el őhöz, amennyiben a történelem során fokozatosan olyanná fejlődik, hogy a történelem végén képes lesz befogadni mindazt, amit Krisztus a megváltással kiérdemelt számára.” (Dr. Előd István: *Katolikus dogmatika*. Budapest, Szent István Társulat, 1978, 668. o.)

„Ha a Lélek vezérel bennünket, akkor nem olyan uralomban reménykedünk, ami egyszer, valamikor eljön, hanem azért kö-nyörgünk, hogy Isten országa épüljön bele e föld hatalmi rend-

szereibe.” (Jörg Zink: *Egyetemes egyház, de mikor?* Kálvin Kia-dó, Bp., 2003, 182. o.)

Ellen G. White már 1888-ban világos szavakkal szolt ezekről a törekvésekről és reménységekről: „Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség látszatát, a kegyesség nélkül, és ebben a szövetségben a vi-lágot megtérítő és régóta várt millennium nagyszerű moz-galmának a kezdetét látják.” (*A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*. Közelgő küzdelem c. feje.)

Noé napjait az jellemezte, hogy betelt a föld erőszakkal. Mennyire megdöbbentő, hogy Jézus hasonló állapotokról szolt az Ő eljövetele előtt! Az erőszak és az erőszak elleni háborúk korát éljük. De nemcsak a háborúkban dúl az erőszak, hanem az esztelen, hétköznapi erőszakkal is egyre jobban betelik a vi-lág. Milyen hiú remény, milyen hamis biztatás békét, biztonsá-got, aranykorszakot ígérni ezen a háttéren!

Milyen tragikus végkifejlet idején jelenik meg Jézus megmen-tőként, szabadítóként?

Mt 24,21–24.29–31 | Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindez ideig, és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyet-len ember sem menekülhetne meg, de a választottakért meg-rövidítették majd azok a napok. Ha valaki ezt mondja akkor néktek, íme, itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek. Mert ha-mis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a válasz-

tottakat is... Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullnak, és az egek erősségei megrendülnek. Akkor feltet-
szik az Emberfiának jele az égen, akkor sír a föld minden népe. Meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalom-
mal és dicsőséggel. Elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, egybegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik végétől a másik végéig.

.....
.....
.....

Milyen lehet az a nyomorúság, amilyen eddig még nem volt ezen a bűn átkától megvert földön? Alátámasztják-e Jézus kijelentései azt a félelmet, hogy az emberiség kollektív öngyilkosságba sodorhatja magát? Miért nem következik be ez mégsem? Mivel rövidíti meg Jézus ezeket a napokat? Kikért rövidítettnek meg ezek a napok? Minden a végpusztulás felé mutat már ekkor, mégis feladja-e Sátán a hitető tevékenységét? Mi utal Jézus kijelentésében arra, hogy Sátán még Jézus visszajövetelének az utánzásával is hitetni próbál ebben az időben? Késik-e még tovább Jézus eljövetele e nyomorúságos idő mélypontjához képest? Milyen kifejezéssel utal erre Jézus? Mikor következik be, hogy „az egek erősségei is megrendülnek”? Miben áll a Jézust kísérő angyalseregek legelső tevékenysége?

„Sokszor a várható bajt nagyobbnak látjuk, mint amilyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel. A legéletszerűbb ábrázolás sem tükrözi visz-

sza, hogy milyen súlyos lesz a megpróbáltatás. A próbában mindenkinek egyedül kell Isten előtt megállnia. Ha »Noé, Dániel és Jób az országban volna, élek én az Úr Isten, mondja, nem szabadítanak meg sem fiat, sem leányt, ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanak meg.« (Ezék 14,20)...

Nemsokára félelmes természetfölötti jelenségek lesznek az égen, a csodákat művelő démonok hatalmának jeleként. Az ördögi lelkek bejárják az egész világot. Elmennek a föld királyaihoz, hogy rávegyék őket a csalásra, és arra, hogy Sátánnak segítsenek a menny ellen vívott utolsó csatájában. Közreműködésükkel Sátán uralkodókat és alattvalókat egyaránt elámít. Magukat Krisztusnak színlelő emberek jelennek meg, és a világ Megváltóját megillető címre és imádatra tartanak igényt. Csodákat tesznek, gyógyítanak, és azt állítják, hogy olyan kinyilatkoztatásokat kaptak a mennyből, amelyek a Szentírás bizonyágtételének ellentmondanak. A csalás nagy drámájának tetőfokán Sátán meg fogja személyesíteni Krisztust...

Megváltónk akkor küld segítséget, amikor szükség lesz rá... A nyomorúság ideje súlyos megpróbáltatást hoz Isten népének. De ekkor üt az óra, amikor minden őszinte hívőnek felfelé kell tekintenie, hogy megpillantsa maga körül az ígéret szivárványát... A Szent Isten, aki Izrael előtt szétválasztotta a Vörös-tengert, meg fogja mutatni hatalmát, és kiszabadítja gyermekeit... Dicső lesz azok szabadulása, akik türelmesen várták Krisztust, és akiknek neve be van írva az élet könyvébe.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában*. 554–564. o.)

AUGUSZTUS • *Igék minden napra*

1.	péntek	Péld 5,9.11–14	Napnyugta: 20.19
2.	szombat	Zsolt 119,138.140	
3.	vasárnap	Péld 21,5	
4.	hétfő	1Sám 16,7	
5.	kedd	Zsolt 23,4	
6.	szerda	Zsolt 141,5	
7.	csütörtök	Ésa 45,11	
8.	péntek	Zsolt 131,1–2	Napnyugta: 20.09
9.	szombat	Zsolt 44,7–9	
10.	vasárnap	Gal 6,7–8	
11.	hétfő	2Sám 12,13	
12.	kedd	Péld 30,8–9	
13.	szerda	Péld 30,5	
14.	csütörtök	Mk 8,36–37	
15.	péntek	Józs 1,7–8	Napnyugta: 19.58
16.	szombat	Zsid 2,10	
17.	vasárnap	1Pt 4,13.15–16	
18.	hétfő	1Jn 2,17	
19.	kedd	Mt 18,11–12	
20.	szerda	Ezék 34,2.4.6	
21.	csütörtök	1Jn 5,1	
22.	péntek	Lk 13,6–9	Napnyugta: 19.45
23.	szombat	Lk 14,16.18.24	
24.	vasárnap	Hós 11,4	
25.	hétfő	Lk 17,3–4	
26.	kedd	Lk 12,15	
27.	szerda	Lk 6,46	
28.	csütörtök	Zsolt 107,8	
29.	péntek	1Jn 2,3	Napnyugta: 19.32
30.	szombat	Mt 22,11–12	
31.	vasárnap	Jak 1,27	

SZEPTEMBER • *Igék minden napra*

1.	hétfő	Jel 2,19	
2.	kedd	Ésa 38,2–5	
3.	szerda	Ésa 60,1–2	
4.	csütörtök	Péld 2,3–5	
5.	péntek	Zsolt 119,162.167	Napnyugta: 19.19
6.	szombat	Zsolt 139,14	
7.	vasárnap	Péld 3,5.8	
8.	hétfő	1Kor 9,25	
9.	kedd	Préd 3,1	
10.	szerda	Rm 12,2	
11.	csütörtök	1Thess 4,11	
12.	péntek	Ésa 28,24–26	Napnyugta: 19.05
13.	szombat	Ésa 33,6	
14.	vasárnap	Mt 5,37	
15.	hétfő	Ap csel 5,31	
16.	kedd	Zsolt 105,4	
17.	szerda	Lk 3,22	
18.	csütörtök	Mt 5,14–15	
19.	péntek	Jn 4,48–50	Napnyugta: 18.50
20.	szombat	Mk 1,23–26	
21.	vasárnap	Ésa 42,1–3	
22.	hétfő	Lk 5,12–13	
23.	kedd	Ésa 58,13–14	
24.	szerda	Mk 4,37–40	
25.	csütörtök	Mt 10,32–33	
26.	péntek	Mt 16,1	Napnyugta: 18.36
27.	szombat	Mt 16,15–16	
28.	vasárnap	Eféz 2,20	
29.	hétfő	Mk 9,23–24	
30.	kedd	Mt 17,20	

Kiadja a SPALDING ALAPÍTVÁNY

2051 Biatorbágy, Fűzes u. 83/A

Telefon: 06-23/820-830; 06-20/569-7510;

e-mail: spalding@spalding.hu

Felelős kiadó: az alapítvány kuratóriumának elnöke

Borítóterv: Füleky Adrienn

Tipográfia és nyomdai előkészítés: Spalding Alapítvány

Nyomdai munkák: A. D. 2001. Kft., Győr

Felelős vezető: Illés Zoltán

ISBN 978-615-5488-01-6

9786155488016